PETRA STEHLÍKOVÁ

FAJA

JEHO JMÉNO VLÁDNE

HOST

PETRA STEHLÍKOVÁ

FAJA

PETRA STEHLÍKOVÁ

FAJA

BRNO 2017

© Petra Stehlíková, 2017
Cover art © Andrej Nechaj, 2017
© Host – vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-382-1 (PDF)
ISBN 978-80-7577-383-8 (ePub)
ISBN 978-80-7577-384-5 (MobiPocket)

PROLOG

Olympos — hlavní město Evropské aliance,
Středozemní moře, rok 2347

Tam, kde se ještě ráno těsnaly bělostné mraky, se nyní vznášely tváře všech členů pětadvacítky. Jemný hlas Vellonu svolával své bojovníky – přišla chvíle, kdy muži museli dostát tomu, k čemu byli stvořeni.

V Duvalském pohoří volalo jedno z měst o pomoc. Jedno z nich plálo zeleným plamenem. Na druhé straně skály se sváděl boj o život a vystrašení lidé zažehávali signální ohně na hradbách, aby na sebe upozornili. Možná to byl Roghos, možná Vortol. A možná to byla právě moje rodná Amárie, kde se v tuhle chvíli kamennými ulicemi řítily nasterey nebo hotulové. Netušila jsem.

Ve městě usazeném na mořském dně, kde se létalo na podivných strojích bez křídel, byl můj běh čímsi nevídaným. Lidé se po mně nechápavě otáčeli, někteří dokonce vykřikovali nadávky, když jsem si skrz ně hrubě razila cestu vpřed. Přesto mě nikdo nezastavil. Bez mantie a voalu jsem byla jednou z nich.

„Promiňte!“ křikla jsem na muže s uhlově černými vlasy, do kterého jsem právě vrazila. „Nechtěla jsem!“

Muž cosi zabručel a mávl rukou. Pak, jako všichni ostatní, zaklonil hlavu a uchváceně vzhlédl k obloze.

Když hlas Vellonu zesílil, zaťala jsem zuby, potlačila bolest v boku a přiměla se k rychlejšímu běhu. Věděla jsem, že pětadvacítka se právě teď schází ve svém sídle. Že si právě teď muži chystají své duvaly. Jen já scházela. Zoufale jsem si uvědomovala, že jestli včas neskryji tvář pod voal, budu odhalena, souzena a nakonec možná i popravena. Jako bytost zbavená lidství jsem neměla právo vycházet bez povolení do ulic a odhalovat cizí tajemství. Můj život nepatřil mně, ale lidem, jako byl kapitán.

Zaběhla jsem za roh jedné z budov a konečně spatřila sídlo pětadvacítky i stromy, které ho obklopovaly. Nohy se proti mé vůli zastavily a já při pohledu na symbol moci, který si v tomto proklatém světě nikdo nedovolil zpochybnit, nedokázala pokračovat. Sotva se mi podařilo zadržet pláč. Chtěla jsem mít tu moc utéct a najít místo, kde nebudu zotročenou bytostí. Stačily by mi holé skály nebo podzemí. Nepotřebovala jsem oblohu ani stromy. Jen svobodu. Čistý vzduch pro sebe a všechny sklenaře.

Unaveně jsem zaklonila hlavu. Přesně uprostřed nebe potemnělého nadcházející bouří zářila tvář pána pětadvacítky. Tak vážná a zamračená. Naprosto odlišná od té, kterou jsem viděla před chvílí. Tenkrát v mrtvém městě mi nabídl přátelství. Všechno byla ale jen přetvářka. Kapitánova zrada nebyla vepsána do jeho oříškových očí, odrážela se v každém jeho rozhodnutí i činu. Měla stejně černou barvu jako oči dávno zmizelé ženy. Té ženy, kvůli níž se vydal do Amárie, sám, bez svých bojovníků. Bez duvalů.

Hlavní branou jsem se prohnala, aniž si mě kdokoliv všiml. Všichni vzhlíželi k mužům, kteří jim nahradili dávno zapomenuté bohy. Uháněla jsem mezi silnými stromy, tak vzácnými v tomto blyštivém světě. Z terule jsem

ještě v běhu vytáhla voal a nasadila si ho na tvář. Minula jsem Dariovu olši, Vidorův javor, Ernovu břízu a spěchala ke kapitánovu dubu, pod jehož kůrou nad jednou z dolních větví se skrývala má dervéza.

„Kde, sakra, vězíš, Ilane?“ zaburácel zezdola hlas pána pětadvacítky, jakmile mi dervéza obemkla zápěstí. „To nevidíš, co se děje? Proč už dávno nejsi vevnitř? Čeká se jen na tebe! Musíme okamžitě vyrazit, město se za chvíli uzavře.“

Ruce se mi třásly, když jsem slézala po silném kmeni. Kapitánovy prsty se mi obtočily kolem paže v momentě, kdy jsem se dotkla nohou země. Zakolísala jsem. Nejraději bych ho udeřila a křičela na něj, že mě podvedl. On byl temut. To slovo se k němu dokonale hodilo, jako by bylo stvořeno přímo pro něho.

„Co se děje?“ zarazil se, když zpod mého voalu unikl vzlyk.

Zhluboka jsem se nadechla a obličej namířila jeho směrem.

„Je to Amárie, kapitáne?“ škytla jsem. „To Amárie volá o pomoc?“

„Ne, je to Vortol,“ řekl mírnějším hlasem. „Toho ses bál? Že by to mohla být Amárie?“

Prudce jsem zakývala hlavou a snažila se nemyslet na všechna ta tajemství a podezření, abych se na něho nevrhla s naivní představou, že ho přemůžu.

„Amárie je v pořádku, Ilane. Stejně tak tvoje matka i bratr…“ Kapitánův stisk na mé paži povolil. Vytrhla jsem se mu a vyrazila rychlým krokem k sídlu.

„Musíme jít, kapitáne!“ upozornila jsem ho ostřeji, než jsem zamýšlela. „Potřebují vás i vaše duvaly.“

Možná kapitána mé chování zaskočilo, ale neřekl nic. V tichosti jsme doběhli k sídlu a o několik minut později

jsem na sebe navlékala starou mantii. Úkosem jsem pak sledovala ostatní muže, jak v kožených oblecích, s duvaly na zádech a s ustaranými tvářemi nastupují do rapleru. S předstíranou pokorou sklenaře jsem je následovala.

Nepříjemný klapavý zvuk města uzavírajícího se před rozbouřeným mořem naplnil vnitřek našeho létacího stroje krátce poté, co jsme vzlétli.

„Jeho jméno vládne!“ zašeptala jsem rychle tajemnou větu, jako bych ji snad svými tichými slovy mohla oživit a nahlédnout do dob, kdy sklenaři znali její význam. Do dob, kdy se objevovala na zdech palatulů samotných fajů.

Sledovala jsem kapitánův zamyšlený obličej. Možná i on právě přemítal nad významem prastaré věty. Možná dokonce probděl celé noci, protože se po tolika letech nedávno znovu objevila. Protože v Evropské radě vyvolala rozruch a strach. Protože to byla poslední slova, která žena s černýma očima po sobě zanechala.

I

Má matka Heda nikdy neviděla nížiny. Nedokázala mi popsat stroje, které lidé z nížin využívali. Ani domy, ve kterých bydleli. Nevěděla, jak jejich města vypadají a jak moc jsou odlišná od těch sklenařských. Celý svůj dosavadní život jsem si představovala kamenné stavby obklopené sochami, nekonečné zelené lesy nebo rozlehlá úrodná pole. Snila jsem o tom, jak lidé velkými městy kráčí v bohatě zdobených rochiích, obklopeni věcmi, díky nimž nemusí pracovat. Jakmile jsem zavřela v noci oči, slyšela jsem smích dětí, které nikdy nepoznaly hlad ani hrůzy sklenitových dolů. Svět za barevnou stěnou jsem si vysnila podle sklenařských měst. Ani zdaleka jsem nebyla připravena na to, co zde uvidím. Nedokázala jsem říct, jestli je tento svět zrůdný, děsivý nebo jen jiný, jak se mi snažili vysvětlit kapitán s Vargasem. Jedno jsem ale věděla jistě. Jejich svět se mi nelíbil.

Vargas vyprávěl, že kvůli lutominu, který některým lidem z nížin prodloužil život o celé generace, musela být silně omezena a kontrolována porodnost. Do manželství mohli lidé vstoupit i z něho vystoupit, ale to vše pouze pětkrát za život. Získat v nížinách vzdělání nebylo jednoduché.

Děti navštěvovaly palatuly, kterým říkaly školy a kde vědomosti nabývaly od mnoha mistrů. Zdálo se, že lidé z nížin neovládají jen nás, sklenaře. Jako by toužili ovládnout vše, včetně sebe samých. Na první pohled měly naše světy mnoho společného, ale… ve skutečnosti byly rozdílné jako den a noc.

První, co jsem uviděla, když jsem s pětadvacítkou opustila mrtvé město, byl rapler. Stroj, jenž měl schopnost létat jako pták. Mohla jsem si ho představovat, jak jsem chtěla, správného výsledku bych se nikdy nedobrala. Rapler byl velký, lesklý a kulatý, pokud stál nehnutě na zemi. Jakmile v něm ožila energie ze sklenitu a stroj se vznesl k obloze, měnil tvar podle požadované rychlosti. Za zvuku připomínajícího lámání kostí se prodlužoval a zužoval stejně jako člověk, který si po ránu protahuje ztuhlé tělo. Během mrknutí oka dokázal přeletět nad celým městem a stejně snadno mohl nehnutě stát v oblacích. Přestože se zdál velký, prostor uvnitř byl stísněný. Směr jeho letu řídil člověk nazývající se pilotem.

S pětadvacítkou jsme seděli ve dvou řadách naproti sobě, mezi námi zela propast. Trvalo mi dlouho, než jsem byla ochotná na neviditelnou podlahu položit nohu. Když jsem se nakonec přece jen odhodlala, bez dechu jsem klečela ve vzduchoprázdnu a sledovala zem pod sebou. Stejně průhledná byla i přední část rapleru. Mraky do nás za rychlého letu narážely a následně se tříštily, jako by chtěly stroj pohltit. Pod námi se míhala lesklá města, lesy, hluboká jezera nebo prudké řeky. Vše ale mělo dokonalý tvar, vše bylo příliš přesné na to, aby to vytvořila příroda. A čím víc jsme se vzdalovali od mrtvého města, tím víc ubývalo zelených stromů. Vše, co jsem znala z Duvalského pohoří, zmizelo.

Pevně jsem se tiskla ke kapitánovým nohám a nechala jeho ruku dotýkat se mé hlavy, zatímco Vargas jako jediný se mnou seděl na neviditelné zemi a vše popisoval. Sem tam se ozval někdo další z pětadvacítky, aby vyprávění doplnil, když první pobočník něco vynechal. Párkrát dokonce něco poznamenal i sám kapitán.

První opravdové město, které jsem měla možnost v nížinách spatřit zblízka, se jmenovalo Olympos. Vyděsilo mě. Bylo jedním ze tří měst usazených na dně moře, které Vargas nazval Středozemním. Ta další, Zeos a Poseidonos, se nacházela poblíž. Všechna tři ležela nedaleko od břehu, slunce do nich pražilo celý den a při bouřích se dala uzavřít. První pobočník vyprávěl, že kdysi hladina příliš rychle klesla a tímto způsobem ji lidé z nížin znovu vyrovnali.

Tato tři města ale nebyla jediná svého druhu. Lidé z nížin za ta léta vystavěli i podmořská sídla, kam sluneční světlo nedosáhlo. Dokonce existovaly i podjezerní osady. Byla jsem vyděšená při představě, že se lidé dobrovolně vzdají slunce, aby strávili život pod masou chladné vody.

Olympos byl ale ze všech těch měst a osad nejdůležitějším místem na světě, jak mi Vargas vysvětlil, a to kvůli čtyřem palatulům, které v něm sídlily. Dům Evropské rady, Lapod, Vellon a sídlo pětadvacítky.

Zatímco rapler poletoval nad městem, žasla jsem. V Paříži, městě mrtvých, vše připomínalo sklenařská města. Palatuly vypadaly jako palatuly, domy jako domy, cesty jako cesty. Ač bylo město neobydlené a zašlé, cítila jsem se v něm se svou mantií i voalem jako člověk, který tam patří. Olympos byl jiný. Obrovský, oslnivý a děsivý. Doslova se topil v oslepující záři, obklopen neviditelnou zdí zadržující tmavé moře, v obklíčení obrovských plovoucích

tvorů, o kterých jsem nikdy neslyšela. Jako by byl stvořený ze zlata. Ale nebylo to zlato, co halilo věže města. Jen odraz slunce, jehož paprsky dopadaly na zrcadlové plochy. Vše ale působilo stroze. Rozmanitost, kterou se pyšnila sklenařská města, chyběla. Stavby postrádaly nedokonalost lidských rukou. Domy zde působily jako velké hrozny, jako lesklé zářivé bobule. Některé dokonce vypadaly, že se vznášejí nad zemí. Všude, kam jsem pohlédla, stály vysoké skleněné věže namačkané na sebe a za nimi další a další. Jejich vrcholky se chvílemi otáčely nebo nahýbaly.

Jak mohlo někoho napadnout tohle postavit? říkala jsem si. Jak mohl být někdo tak šílený?

„Proč se ty domy pořád kroutí?“ vyptávala jsem se při pohledu na to lesklé vlnění. „Vypadá to, že jim není dobře.“

Jako by je jejich plná břicha tížila a ony se snažily schoulit a skrýt bolavé místo.

„Takové domy jsou jen na okrajích města. Jsou příliš vysoké, aby mohly stát jen tak. Přizpůsobují se větru, vidíš?“ ukazoval Vargas zrovna na jeden z nich. Dům se pomalu nakláněl a nyní, když jsem se dívala pozorněji, to vypadalo, jako by opravdu splýval s větrem. Z jedné strany se zrovna cosi dlouhého vysunovalo. „Tohle je parvál,“ vysvětloval pobočník trpělivě dál. „Přistávají na něm raplery. Ale teď je potřeba, aby budovu vyvážily. Mění se jen zevnějšek. A to díky sklenitu ve zdech. Vevnitř zůstává všechno stejné. Neboj, lidi nehoní svoje postele po pokoji,“ dodal s úsměvem.

Ráda bych se zasmála s ním, ale byla jsem příliš vyděšená. Všechno bylo ozářené, tolik světla jsem nikdy neviděla. Jakési menší stroje, které se nazývaly hoppery, létaly vzduchem. Stejně jako rapler i ony postrádaly křídla.

Vznášely se, poletovaly, zastavovaly se. Nečekaně se otočily, změnily směr a zmizely mi z dohledu, stejně jako nasterea před několika dny v lese. Na rozdíl od rapleru byly různě velké a barevné. Některé byly kulaté, jiné hranaté. Město jimi bylo doslova přeplněné. Poletovaly všude, otravné jako mouchy v horkém dni.

Prašné cesty, po kterých jsme kráčeli za skárou a které spojovaly sklenařská města, nahradily hladké, rovné a na první pohled kluzké pásy. A mezi tím vším se pohybovali lidé.

Nejhorší ale byl nedostatek zelené barvy. Na pevnině se lesy vytrácely postupně, ale zde už po nich nebylo ani památky. Sem tam jsem zahlédla strom, ale bylo to tak vzácné, až to působilo nepatřičně. Jako by tu pro ně nebylo místo, stejně jako pro nás, sklenaře. Osaměle chřadly v těch podivných uličkách, které Vargas nazval parvály. Bylo zvláštní poslouchat, že jen privilegovaní a dostatečně majetní mohou vlastnit strom. Ale Vargas mi vysvětlil, že život v nejhlavnějším městě na celém světě je drahý a svým způsobem plný obětí.

„Nejlacinější jsou jehličnaté…“ První pobočník stále klečel vedle mě na neviditelné zemi a dál mi ukazoval věci, nad kterými jsem pod voalem třeštila oči. „Za každý strom se totiž musí platit daň. Listnaté jsou dražší a úplně nejvzácnější jsou ovocné.“

Pokud si někdo chtěl na parválu postavit strom, musel mít souhlas od města a každý rok o svém stromu podával hlášení. Bylo přesně dáno, jak takový strom má být vysoký i těžký.

Děkovala jsem za voal, který bezpečně ukrýval můj vyděšený obličej. Bohatství lidí z nížin mi náhle přišlo chudé.

Kapitánova dřívější slova určená amarijskému fajovi byla pravdivá. Možná jsme my, sklenaři, byli primitivní. Možná jsme odmítali jejich svět. Ale v jejich očích jsme museli být bohatí. Kapitán dokázal pochopit rozdíly našich světů. Lidé z nížin měli totiž touhu zasazovat svůj svět do míst, kam nepatřil. Města doprostřed moře, stromy do sálů svých skleněných palatulů. Zaútočili na tuto zem stejně jako kdysi pařížská horečka na jejich těla. Bez varování či omluv.

A pak tu byl Vellon. Jakýsi hlas bez těla, který byl všude a vše řídil. Vellon byl pánem i sluhou. Naprosto přesně věděl, co se kde děje, kde hrozí nebezpečí. Nákladní raplery odvážející zpracovaný sklenit od skáry, kam byl dovezen z měst na velkých vozech za doprovodu městské armády, by nikdy nebyly schopny s takovou přesností přistávat a odlétat, přestože každý ze strojů měl pilota. Nikdy se nestalo, že by se ty létající věci na obloze střetly, jako se tomu prý dělo v minulosti. Vellon měl vše pod kontrolou. Vellon sloužil, a sloužil dobře. Z Olymposu se šířil po celém světě, přes poušť i moře skrz jakési prismarely, hranoly vyrobené ze šedého sklenitu, rozestavěné v přesné vzdálenosti a poskytující energii. V každém větším městě stála jeho základna. Vellon dokázal tvořit i ničit, ale vlastní mysl neměl. Lidé mu zadávali příkazy a ty on plnil. Ke každému mohl promlouvat v jiné podobě, s pozměněným hlasem, jako muž či žena, nahlas i potichu. Mnohým šeptal svá slova do mysli skrze umělé oko, vyměněné za to pravé. V místnostech přizpůsoboval teplotu lidskému tělu tak, jak potřebovalo. Hlásil únavu i pocit hladu. Vellon ale nedokázal využívat jinou energii než tu ze sklenitu. V tu chvíli mi došlo, jak moc je svět nížin na sklenařích závislý.

Bez sklenitu by nebyl Vellon, bez Vellonu by nebyl život. Zůstal by jen chaos.

Lidé z nížin si uměli velice zjednodušit život. Tady jim jejich přání plnil hlas bez těla, v Duvalském pohoří my, sklenaři. Přestože jsem si nedokázala představit, že jedna jediná neviditelná bytost se stará o tolik lidí, doufala jsem, že netrpí tak jako my.

Když se náš rapler snesl k sídlu pětadvacítky, zastavil se a zůstal viset nad místem, které pro bojovníky představovalo domov. Pětadvacítka byla bohatá. Přestože se rozhodně nejednalo o nejvyšší palatul ve městě, rovná střecha se zelenala a ze stran se táhlo množství parválů. Jako jediný byl usazen na velkém náměstí, obklíčen desítkami vysokých stromů. Nejzajímavější byly ty, které stály přímo před sídlem, vyrovnané v řadě, jako by oddělovaly palatul od zbytku města. Nad každým z nich se vznášela obří tvář jednoho z bojovníků. Chvílemi se usmívala, chvílemi mračila nebo ji vystřídal obraz celého válečníkova těla zobrazeného přesně tak, jak chodí po Duvalském pohoří, včetně duvalů.

Dlouho jsem nedokázala pochopit, že ti opravdoví bojovníci sedí se mnou uvnitř létacího stoje, nemění velikost ani nepoletují vzduchem. Opakovaně jsem se dotykem ujišťovala, že ti kolem mě jsou skuteční a to, na co jsem se dívala, byl jen jejich odraz. Když jsem se konečně uklidnila, Vargas mi vysvětlil, že každému muži z pětadvacítky náleží strom vyzdvihující jeho vlastnost.

Rapler se snesl níž a znehybněl přesně uprostřed, přímo před stromem, nad nímž se vznášela kapitánova tvář.

„Lidé je nazývají Hranice síly nebo Zeď slávy. Jsou vyšlechtěné tak, aby dorůstaly daleko vyšší, než je běžné,“

ozval se Vargas s prstem napřímeným k ohromnému stromu. „Kapitánovi patří dub, který znázorňuje sílu. Já mám lípu. Ta vyjadřuje trpělivost, díky čemuž můžu být kapitánův pobočník.“ Mezi muži zašuměl smích, včetně toho nejzřetelnějšího, kapitánova. „Etiennovi patří kaštanovník, kvůli jeho spolehlivosti.“

Následovala Ernova bříza, štíhlá a vysoká, stejně jako jeho ženami obdivované tělo. Serenus měl javor, Eliasz topol, Amadeo buk, Jort jasan, Enid habr, Roland cedr, Oliver platan, Axel jeřáb, Darius olši, Fabian jírovec, Vidor katalpu, Daniel zmarličník, Marcus hloh, Verner liliovník, Sven svitel, Gustaf lísku, Teodorik trnovník, Ian jerlín, Gerard jilm a Philip ambroň.

Rapler se zastavil před posledním stromem. Ravenova tvář nad ním se zrovna mračila, stejně jako bojovník sedící v koutě. Většinu z těch stromů, které jmenoval Vargas, jsem viděla poprvé v životě, neznala jsem ani jejich názvy. Ovšem tento jsem znala dobře.

„Dodnes je každému záhadou, co vedlo Ravena zvolit si vrbu, když nesnáší cizí problémy,“ usmíval se první pobočník a svou pozornost krátce přenesl na nejsilnějšího bojovníka.

Raven posedával na konci řady a mračil se. Možná Vargas tápal, já ale věděla. I mezi sklenaři byla vrba přirovnávána k hrobu, který nikdy nepromluví. Raven možná nerad naslouchal, přesto by cizí tajemství nevyzradil. Jestli jsem do této doby pochybovala, nyní jsem si byla jistá, že je moje tajemství v bezpečí.

Sledovala jsem vysoké stromy vyrovnané do vzorné řady připomínající listnatý štít. Přestože město lidé původně založili kvůli Evropské radě, zdálo se, že nakonec

náleželo dvaceti pěti mužům. Jejich věhlas se tu šířil daleko víc než v Duvalském pohoří.

„Už se ti dýchá líp?“ zajímal se náhle kapitán. „Už sis zvykl na jiný vzduch?“

Jiný? Nedostatečný. Přestože se mé plíce umoudřily, připadalo mi, že v nížinách vzduch nemají. Jako by se tu nedýchalo. Žilo zde tolik lidí, vše se ale zdálo mrtvé. Žádní ptáci ve větvích, žádný zpěv retey, žádný štít ani žádný vzduch. Přesto se našla jedna věc, která mi známá byla. Jedna jediná, která mi pomohla se udržet na nohou a neskončit tak, jak mi před několika týdny vyhrožoval Evald. Sklenit. Vnímala jsem ho pouze okrajově a nedokázala si to vysvětlit. Neslyšela jsem ho tak jako obvykle. Šlo jen o pocit. Neozýval se svým vábivým zpěvem jako retea. Promlouval ke mně jinak – konečky prstů mi zvláštně brněly a stejně tak rty i jazyk. Sklenit nezpíval, ale šeptal, jako by si uvědomoval své zotročení a snažil se zůstat zticha.

„Cítím sklenit,“ zašeptala jsem a natočila ke kapitánovi svou tvář zakrytou voalem. „Ale nějak divně.“

Pán pětadvacítky chápavě pokýval hlavou. „To je šedý sklenit. Vnímáte ho jinak. Je všude kolem tebe. Všechno kolem z něho čerpá energii, včetně našeho rapleru.“

Toužila jsem nahlédnout do sídla pětadvacítky, ale nedostala jsem možnost. Rapler jemně dosedl na jeden z parválů a všichni kromě kapitána, Vargase, Etienna a mě vystoupili.

„Kam jdeme? Proč se rozdělujeme?“ vyptávala jsem se.

„Zprávy se tady šíří rychle, Ilane,“ upozornil mě Vargas a jeho tvář zvážněla. Zvedl mě ze země a přiměl, abych se posadila na jedno z míst. „Ne jako v Duvalském pohoří. Jakmile jsme překročili skáru a přivedli tě sem, všichni

byli okamžitě informováni o našem přestupku a tvé mantii. Musíme si pospíšit a doufat, že senátoři nebudou natolik rychlí, aby opustili své domovy a šli se na tebe podívat. Jestli jich v sídle Evropské rady bude jen pár, máme možnost vyhrát."

„Vyhrát co?" vyhrkla jsem nechápavě.

Vargas se sice nadechoval k odpovědi, ale nedostal se k ní. Rapler mezitím usedl na parvál jiné budovy, obdobně honosné, jako bylo sídlo pětadvacítky. Podle množství stromů na samotném vrcholu a množství lidí hluboko dole pod námi se muselo jednat o palatul Evropské rady.

Nohy mi ztěžkly, když se mnou kapitán mírně zatřásl.

„Máme před sebou těžký úkol, Ilane," vzdychl. „Musím obhájit tvou mantii v nížinách a ty budeš čelit nepříjemným pohledům. Vyslechneš si věci, které nebudeš chtít slyšet. Jen tě prosím o jedno. Ať je ti to jakkoliv nepříjemné, nic neříkej. Prostě jen dýchej. Slíbíš mi to?"

Užasle jsem na něho zírala. Vše se ve mně sevřelo, protože tito tři obávaní muži měli strach.

Kapitán se naklonil až k mému voalu a hlasem tak tichým, že jsem ho mohla slyšet jen já, zašeptal: „Za to, co uslyšíš, se omlouvám."

II

Jakmile jsme opustili rapler, strhl se povyk. Obklopil nás dav lidí a všichni roztrpčeně rozhazovali rukama, strkali do sebe a překřikovali se. Zlobili se, protože jsem já, sklenař v mantii, vstoupila do nížin.

Pán pětadvacítky se vzpřímeně tyčil přede mnou a vedle mě z každé strany postávali Etienne s Vargasem. Obleky bojovníků se podivně odlišovaly od všech těch uhlazených lesklých stém, jako by sem nepatřily. Nohy se mi roztřásly a ruce zpotily. Rozšířenýma očima jsem sledovala vše i každého. Nikdy v životě jsem neviděla tak plné a červené rty, jako měla žena stojící jen několik kroků ode mě. Nemohla jsem se vynadívat na jasně modré oči mladého muže, který cosi vykřikoval, až jeho vyhlazená tvář brunátněla. Jako by byly ze skla. Takhle tedy vypadal svět, kde se lidé nechávali zkrášlovat.

Z Vargasova vyprávění jsem věděla, že ne všichni si mohli dovolit užívat lutomin a ne na všechny působil. Existovaly ale i jiné způsoby, jak vyzrát nad smrtí, i když ne tak účinné. Do svalů i kostí se vkládaly jakési malé přístroje, které stárnoucím tělům dodávaly mladší vzhled. Štíhlé postavy kolem mě nebyly výsledkem strádání, ale čehosi

uvnitř, co jim zamezilo tloustnout. Vlasy, se kterými se narodili, si lidé nechávali odstranit, aby si do kůže nechali vpravit nové, husté, zdravé a ve vytoužené barvě. Byly rudé, červené, nachové, ryšavé, kudrnaté, zvlněné do obrovských vln, nepřirozeně zářivé, jako vše, co tvořilo nížiny. Příroda by ani nemohla stvořit něco tak úchvatného a zvráceného zároveň. V nížinách nebylo místo pro nedokonalost, o deformacích nemluvě. Vše se v tomto světě dalo nahradit nebo vyměnit. Lidské údy mohly znovu dorůst, jizvy se vytratily, aniž po nich zůstaly stopy. Vše, s čím člověk nebyl spokojený, se dalo vylepšit. Kromě délky lidského života. Ta byla převážně vykoupena krví sklenařů.

Stémy, ač podobně šité, byly různobarevné. Jejich pestrost mi připomínala sklenařská města, kde armády vojáků nosily barvy toho svého. Nebo ghetta barevně odlišená podle valonů, jimž náležela. Podle čeho byli rozdělení tihle lidé?

Pohledem jsem se nemohla odtrhnout od ženy s namodralými vlasy. Její tvář tvořila střed mezi tělem a vysokým účesem. Ostatní měli vlasy převážně stažené do složitých uzlů podobných tomu Etiennovu.

Vargas mi šeptem, jako by si ani neuvědomoval hluk kolem nás, sděloval, že některé ženy si vlasy každý týden nechávají splétat do mohutných účesů. Že za pomoci přístrojů se vyčešou do tvarů květin, starodávných lodí nebo dávno vymřelých zvířat. Vysvětloval, že taková marnivost se vidí spíš ve městě a na ulicích než v palatulu Evropské rady. Naslouchala jsem jeho hlasu, protože to bylo to jediné, co drželo mé roztřesené tělo na nohou. Za těch několik měsíců mě už znal. Kapitánův pobočník se držel necelý krok ode mě a za chůze ke mně promlouval.

Následovali jsme kapitána skrz rozlehlý parvál dovnitř budovy. Vysoké hladké zdi pokrývaly pohybující se obrazy. Než jsem se stačila vynadívat na jeden, vystřídal ho další. Barvy byly natolik ostré, že mě pomalu začínaly otravovat. Jako by měl tenhle svět každou chvílí vzplát. Všechno bylo v pohybu a všechno se měnilo. Co nevyhovovalo, to se nahrazovalo.

Kapitán si lehce vykračoval před námi a já byla vděčná oběma pobočníkům, díky nimž mě ještě nikdo nesrazil k zemi. Málem jsem vrazila do kapitánových zad, když se k nám skrz dav prodral muž ve stříbřité stémě, uchopil pána pětadvacítky za loket a donutil ho zastavit se.

„Ty ses snad zbláznil, Joeli!“ zasyčel kapitánovi do ucha a v úzkém obličeji mu naskákalo několik rudých skvrn. „Víš, cos způsobil? Víš, jaký je tu pozdvižení? Při vší úctě, jakou k tobě mám, jak jsi, sakra, mohl sem dolů do nížin přivést nekompatibilního dervena?“

Poslední slovo mi zahřmělo v uších. Neoznačil mě za sklenaře. Nazval mě dervenem. Vargas i Etienne se vedle mě bojovně narovnali, ale ani jeden z nich se ke mně neotočil. Kapitán stál klidně. S rukama založenýma v bok čelil vzteku muže, jenž si dovolil uchopit ho drsně za loket.

„Kolik jich tu je?“ otázal se nakonec a zhoupl se na patách, jako by se ve chvíli, kdy všichni napětím praskali, bavil. A možná tomu tak i bylo. Vyznat se v jeho mysli a náladách závislých na počasí, měsíci, dni i ročním období bylo nemožné.

Muž si rychle setřel pot z čela a zamračil se.

„Všichni, Joeli!“ odsekl. „Ano, slyšíš správně. Jestli jsi v životě usiloval o to, aby se sešli všichni najednou, tak teď se ti to splnilo! Můžeš být na sebe hrdý!“

K uším mi dolehl kapitánův smích. Následně se pán pětadvacítky otočil a oříškové oči sklouzly po mém voalu.

„Slyšíš to, Ilane? Přišli se na tebe podívat zástupci všech sektorů Evropské aliance! Všichni do jednoho pohromadě, což se ještě nikdy předtím nestalo!“ smál se nahlas, ale ještě než se otočil, ucedil potichu: „Sakra…“

Pán pětadvacítky chtěl vykročit, ale muž ve stémě ho nehodlal pustit. Zahradil mu cestu vlastním tělem a dlaněmi se opřel do kapitánovy široké hrudi.

„Sakra, Joeli! Všichni jsou na nohou! Před budovou stojí celé davy! Je tu totální chaos! Víš, že je tu pořád plno lidí, kteří s nadšením zase vytáhnou pařížskou horečku a vyrazí do ulic? Bůhví co tohle celé může zažehnout! Zrovna od tebe bych takové jednání nečekal. Víš, že za tebou stojím vždy a ve všem, ale tohle je moc. Joeli!“ vyjekl téměř prosebně. „Pošli ho zpátky za skáru, ještě je čas. Tohle nevyhádáš. Tvoje moc je obrovská, ale tady jsi překročil přípustné meze.“

Lidé kolem ztichli, pobočníci po stranách se mírně rozkročili, když se kapitán na chvíli zamyslel. Jenomže to byla jen přetvářka. Kapitán nikdy neměl v úmyslu se otočit a dát se na ústup. Přestože jsem s pětadvacítkou strávila jen několik měsíců, věděla jsem, že nejváženější z bojovníků se nepodřizoval nikomu. Nejznámější muž v Duvalském pohoří neměl rád potíže, přesto se nešlo ubránit pocitu, že tato chvíle je pro něho výzvou.

„Vždycky je nějaká mez, kterou je třeba překročit, Antone,“ zašeptal nakonec s jedním koutkem rtů zdviženým ve slabém úsměvu.

Pak mávnutím ruky zavelel, muž poraženě odstoupil a my pokračovali. Ti, co se do této doby starali o kapitánovo bezpečí, se začali vytrácet.

Přemýšlela jsem nad tím zvláštním slovem. *Derven.* Znělo tvrdě. Netušila jsem, proč nám lidé z nížin dali jiné jméno. Už takhle jsme jich měli spousty. Byli jsme sklenaři, smraďoši, kulhavá smrt, odpad, ale derven bylo zcela nové slovo, jehož jsem se z neznámého důvodu děsila.

Procházeli jsme obrovským sálem s neviditelnou zemí, stejně jako tomu bylo v rapleru. Pode mnou chodili další lidé a pod nimi zase další. Jen nekonečná propast naplněná pohybujícími se těly. Neodolala jsem, sehnula se a rukou se krátce dotkla země, abych zjistila, jak je pevná. Pak jsem do ní udeřila pěstí. Zkoumala jsem její povrch a nevšímala si užaslých pohledů doprovázejících mé počínání.

„Neboj, Ilane, vydrží to. Je to stejné jako v rapleru," ujišťoval mě kapitán, zatímco trpělivě čekal, až si vše osahám. „Můžeš jít dál."

„Je to divné," vrtěla jsem odmítavě hlavou a znovu udeřila pěstí do země. „Strašidelné!"

„Je to nezvyklé," upozornil mě. „Za chvíli to přestaneš vnímat."

Vargas se mírně nahnul, aby mě zvedl, ale kapitán ho rychlým pohledem zadržel. Donutila jsem se postavit na nohy, a jakmile se tak stalo, náhle se kus černou barvou ohraničené země zachvěl a přetvořil do tvaru vejce, jakési neprodyšné kapsle, ve které jsme uvízli. Pak se naklonil a propadl se s námi dolů. Aniž jsem dostala možnost pocítit strach, kapsle se otevřela a my se ocitli ve spodní části palatulu.

Jak mohli lidé z nížin takhle chodit? Jak vůbec mohli v tomhle žít?

Opět jsme kráčeli. Ze stran se na nás sesypali další lidé, a tentokrát byli všude. Vzduchem svištěly otázky jak hejno

hladových vran. Muži v zářivě bílých stémách rozháněli ostatní a umožňovali nám projít. Vargas s Etiennem mě svírali mezi sebou. Jediný kapitán rozdával úsměvy a vykračoval si lehkým krokem, občas dokonce na někoho mávl. Ztrácela jsem se v jeho chování čím dál víc. Křičel ve chvíli, kdy ostatní šeptali, radoval se, když ostatní propadali zoufalství.

Za pomoci mužů v bílém jsme se dostali k velkým obloukovitým dveřím, ze kterých vycházelo ostré světlo. Ještě než jsme vstoupili, kapitán se ke mně rychle otočil.

„Teď prostě jenom mlč a dělej, co ti řeknu!“ zopakoval mi svůj rozkaz s naléhavostí tak silnou, že jí nešlo neuposlechnout.

Jakmile se ozval hlasitý výdech, překážka se před námi doslova rozplynula. Ocitli jsme se v sále s kaskádovitě rozmístěnými sedadly. Lidé nacházející se uvnitř byli do půl těla zakrytí oválnými předměty svou výškou připomínající stoly. Dva strážci ochranitelsky postávali za svými pány. Jejich tváře nevyjadřovaly nic, jen obleky je svou nepřirozenou bělostí odlišovaly od ostatních. Možná patřili ke zdejší armádě a tohle byly jejich uniformy, napadlo mě.

Pán pětadvacítky zaujal místo na opačném konci sálu, naproti stoupající zemi. Pohodlně se usadil a nechal své pobočníky, aby se na rozkročených nohou a s rukama zaklesnutýma za zády ujali role jeho ochránců. Já zůstala stát přesně uprostřed ve své černé mantii a s obličejem ukrytým za voalem. Jakmile jsem se obrátila čelem k té mase lidí, v sále se rozhostilo ticho připomínající masakr na Otortenu. Skoro jsem nedýchala. Ujišťovala jsem se, že mi nehrozí žádné nebezpečí a nikdo z těch lidí mě neroztrhá na kusy. A kdyby se o to někdo pokusil, pobočníci i kapitán mi určitě pomohou.

III

V sále zavládlo ticho. Všichni na mě shlíželi a já si jen na okamžik dovolila zdvihnout hlavu. Na rozdíl od lidí žijících na druhé straně skáry nebyli tihle oblečení do bohatých rochií ani dlouhých plášťů. Jejich stémy sice zdobily různobarevné rozmanité znaky, ale všechny byly stejně dlouhé. Vlasy senátorů, jak je nazval Vargas, byly sčesané do složitých uzlů nebo spletené do okrasných copů. Stáli tu mladí i starší. A pak takoví, kteří jen staře působili. Napadlo mě, že tohle možná byl důsledek lutominu u těch, jejichž těla nepřijala růžový krystalek tak přirozeně, jako tomu bylo u pětadvacítky. A všichni se dívali. V tomto sále se nenacházely oči, které by nezaujala má mantie.

Jakmile se pán pětadvacítky postavil, lidé ode mě odvrátili zrak a očekávali vysvětlení. Když promluvil, nohy se mi znovu podlomily, protože jeho hlas zaburácel celým sálem, velkým jak amarijská pole. Nebylo místa, kam by nedolehl. Jako by za mými zády nestál jeden, ale rovnou deset kapitánů a všichni mluvili naráz. Drobný špičatý výstupek z kovu pod kapitánovou bradou byl pravděpodobně příčinou.

„Vážení senátoři," zahřměl kapitán. „Jsem neskutečně potěšen, že jste se tu sešli v tak nevídaném počtu."

Přestože pán pětadvacítky volil zdvořilá slova, nedokázala jsem se zbavit dojmu, že v jeho silném hlase slyším pohrdání.

„Aby ne, kapitáne Lawrenci!“ ozval se ihned další hlas se stejnou silou. Jako by ten hlas nevycházel z člověka, ale padal na mě ze stropu. „Nemohl jsem uvěřit vlastním uším, když se mi doneslo, jaký zločin… přestupek jste spáchal!“

Pootočila jsem se a úkosem zahlédla, jak kapitán na okamžik sklopil oči a pousmál se, když si připravoval odpověď.

„Senátore Ramirezi,“ oslovil muže s tmavší pletí a vlasy nezvykle krátkými. „Vaší účasti si vážím o to víc, když vím, jak zřídka se v Olymposu vyskytujete. Jsem poctěn, že po dlouhé době nemluvím s vaším monoechem.“

Nemýlila jsem se. Netušila jsem, co slovo monoecho znamená, ale kapitán k tomu muži promlouval se stejným výsměchem, jako tomu bylo v Amárii s fajou Bojanem, mým otcem. Jenomže tentokrát se Vargas věrně stojící po jeho pravé straně neusmíval. Vrhal na záda pána pětadvacítky nesouhlasné pohledy. Věděla jsem, že kdyby mohl, položil by jemně ruku na jeho rameno a snažil se zmírnit ostrá slova.

Krátké ticho, které nastalo po kapitánově odpovědi, vystřídal křik. Slova mi poletovala nad hlavou, burácela a hřměla, ale rozumět jim nebylo. Jako by mluvilo celé město najednou. Kapitán dál nehnutě stál a neodpovídal. Ruce měl pohodlně zkřížené na hrudi a jeho oříškové oči zkoumavě bloudily po tom davu rozzuřených lidí, kterým čelil.

Křik se neustále zvyšoval. Nakonec se muž, který mě chtěl poslat zpět do Duvalského pohoří už na parválu, postavil čelem k ostatním a za opakovaného dotýkání se drobného výstupku pod bradou, hlasem, kterým by mohl

bořit celé domy, nakázal ticho. Ještě krátkou chvíli trvalo, než řev přešel do šepotu a ten do požadovaného ticha.

„Vážení senátoři," spustil mírněji, když jeho rozkazu bylo konečně vyhověno. „Necháme kapitána, aby své rozhodnutí přivést nekompatibilního dervena za skáru vysvětlil. Pak budete klást dotazy postupně tak jako vždy."

Pán pětadvacítky jedním okem mrkl na muže, který stál na jeho straně, a klidným hlasem začal k senátorům promlouvat. Stejně pomalu a trpělivě, jako mi matka vysvětlovala mnoho věcí, když jsem byla ještě hodně malá, kapitán několika větami popsal, čím jsem ho zaujala a proč si myslí, že jsem pro jeho skupinu nepostradatelná. V rychlosti se zmínil o nešťastné smrti Evalda, kvůli čemuž se jeho skupina ocitla bez brusiče. Bez jakýchkoliv známek studu všem hlasitě lhal, když vyprávěl o péči, kterou věnuji jejich duvalům. Nasucho jsem polykala a doufala, že nikdo z těch lidí nebude chtít vidět mé dovednosti na vlastní oči. Na duvaly jsem nesměla ani sáhnout. Z jeho slov jsem pochopila, že do výběru brusiče pětadvacítky nikdo z těch rozhořčených lidí nemohl zasahovat. Práce na duvalech byla zcela ojedinělá a mohlo ji zastávat jen pár z nás. Kapitán ve mne vložil příliš velkou důvěru. Odmítal si připustit, že bych nemusela vyhovovat, tak jako se tomu stalo u několika předešlých sklenařů. Sledovala jsem nechápavě, jak s lehkým úsměvem na rtech o mně mluví téměř s obdivem. Ale pak jsem si vzpomněla na bolesti, které způsoboval sklenit v jeho těle a které se mi zázrakem podařilo zahnat. Bylo tajemství viáty tím, co ho přimělo o mně nepochybovat?

„Abyste to s tou chválou nepřehnal, kapitáne Lawrenci." Hlas, který se náhle odkudsi ozval, patřil ženě. Byl pevný,

netřásl se hněvem ani rozrušením. A ozývalo se v něm mírné pobavení. Svou tvrdostí mohl směle soupeřit s kapitánovým.

Oči pána pětadvacítky se ostražitě přimhouřily a jeho tělo, dosud uvolněné, se bojovně napjalo.

„Vicesenátorko Kozlowská, zdravím vás," zavrčel, když se žena, jíž hlas náležel, spolu se svými ochránci vznášela na kusu skleněné země směrem k nám. „Myslím, že mě znáte natolik dlouho, abyste věděla, že ke zbytečným lichotkám můj charakter není uzpůsoben."

Kapitán se sice snažil udržet na tváři mírný úsměv, ale čím víc se žena přibližovala, tím bylo jeho úsilí marnější. Došlo mi, že tuhle ženu považuje za nebezpečného soupeře. Mírně pobavený úsměv mu z tváře dočista zmizel, když stanula u nás.

Toužila jsem odstoupit a někam se před ní schovat. V jejích očích neplála nenávist, ale nebyl v nich ani soucit. Byly vodově modré, chladné. Soudily a hodnotily. Žena se pohybovala s jistými obtížemi, opírala se o hůl, kráčela pomalu. Přesto rukou odehnala jednoho z ochránců, který jí chtěl pomoct. Šedou stému měla prostou, bez výšivek či barevného zdobení. Vlasy měla krátké a téměř bílé. Ta žena byla sice stará, ale nic na ní nepřipomínalo marnivost ženského pohlaví a touhu po barvách či mladším zjevu. Jediným náznakem něčeho osobního byl malý křížek na krku, kterého se žena chvíli co chvíli dotýkala. Svou šedí připomínala kus kamene, tvrdou skálu, a stejně tak zněl i její hlas. Šel z ní strach a nebyla jsem jediná, kdo to tak cítil. Od chvíle, co promluvila, se nikdo jiný neozval. Všichni klopili oči a usedali za své lesklé stoly. Věřila jsem, že by jen šeptem utišila každý protest v tomto sále.

„Kapitáne," promluvila, když mě mírně kulhavou chůzí obešla. Přestože nemohla vidět můj obličej, sklopila jsem hlavu a snažila se uhnout před jejíma pátravýma očima. „Udělal jste pro tento svět ohromné věci a stále je děláte, o tom není pochyb. Bez vás by mnoho věcí nefungovalo tak, jak má, a možná bychom se ještě topili ve stávkách a občanských válkách. Všichni jsme si toho vědomi a všichni jsme za vaše sebeobětování se pro tuto společnost vděčni. Ale jsem si také jistá, že si uvědomujete, jak moc jste porušil daná pravidla. Jak moc jste pošlapal to, co jste tolik let tvořil. Že ohrožujete celý systém, který byl ještě donedávna velice vratký. A jsem si rovněž jistá, že si uvědomujete, že jediným chybným krokem nás můžete uvrhnout tam, kde jsme byli," pokračovala nesmlouvavě vicesenátorka a konečně otočila tvář ke kapitánovi.

Pán pětadvacítky se nakláněl nad stolem, jako by se na starou ženu chtěl vrhnout. Slova, dosud s lehkostí vypouštěná z úst, začal pečlivě volit. Okamžik sledoval svého nepřítele přivřenýma očima, pak promluvil.

„Ano, uvědomuji si to," přiznal jednoduše. Možná v tom někdo z přítomných mohl zahlédnout náznak pokory. Opak byl pravdou. „Kdybych pro to neměl své důvody, tak bych to nikdy neudělal…"

„Jaké důvody, kapitáne?" skočila mu žena bez meškání do řeči.

„Své," sdělil jí krátce a obočí mu vyběhlo nahoru, jako by vicesenátorku upozorňoval na přílišnou zvědavost. Znala jsem kapitánova gesta. Znala jsem řeč jeho tváře i těla. Kapitán mluvil svými pohyby velice jasně. A byla jsem si jistá, že je znala i tato žena. Provokovala kapitána a vyzývala ho k boji. Chtěla, aby dal najevo vztek a aroganci. Chtěla, aby

ztratil jistotu. Tato žena kapitána ráda neměla, ač její počáteční slova byla plná obdivu. Došlo mi, co se přede mnou odehrává. Ať měl kapitán se mnou jakékoliv úmysly, tahle žena udělá cokoliv, aby mu jeho plány překazila.

„To mi nestačí, kapitáne," pokračovala vicesenátorka a opět prudce odehnala jednoho ze svých strážců, přičemž holí dvakrát krátce udeřila o zem.

Její oči se znovu přenesly na mě a zasekly se na mém voalu. Jako by věděla o tajemství, které se pod mantií skrývá. Jako by tušila lež, se kterou jsem do nížin vstoupila. Udělala jen pár kroků a stála přímo přede mnou.

„Vicesenátorko, mohu se zeptat, co to děláte?" vykřikl kapitán a prudce se nahnul dopředu.

Žena jen mírně naklonila hlavu a pousmála se, zjevně potěšena kapitánovým chováním. „Kapitáne Lawrenci, chtěla jsem jen zblízka vidět dervena, kvůli němuž jste ochotný pošlapat principy, které drží naši společnost pohromadě. Jsem prostě jen stará zvědavá žena."

Kapitánova ruka se sevřela v pěst, ale včas se zarazila těsně nad tou oválnou věcí, za kterou stál. Žena mi věnovala opravdu dlouhý pohled. I já jsem z ní cítila velké nebezpečí. Možná byla stará a zvědavá, jak říkala, ale věděla jsem, že její věk jí na síle ani vlivu nic neubral.

„Ten voal opravdu musí mít, kapitáne Lawrenci?" Všimla jsem si, že než vicesenátorka svůj dotaz vyslovila, dlouze nad ním přemýšlela. „Lidi na to nejsou zvyklí. To je hlavní důvod, proč derven na sebe přitáhl tolik pozornosti. Lidi si všímají a jsou nervózní. Známe přece to lidské plémě, ne? Nechtějí vidět nikoho takhle zakrytého. Nešla by udělat alespoň dekompletace obličeje?"

Po očku jsem mrkla na Vargase. To slovo jsem neznala, ale jeho tvář říkala, že dekompletace bylo něco, s čím nesouhlasil.

Z kapitánových úst vyšel unavený vzdech. „Vicesenátorko, jsem si jistý, že jste obeznámena s tím, jak derveni reagují na naše, ehm... lékařské zásahy. Nebudu riskovat jeho život jen kvůli voalu."

„Tak proč jste ho sem přivedl, když odmítáte i zavedené postupy?" nevzdávala se žena. „Pokud nesplňuje standardy a vy se obáváte o jeho život, měl jste ho nechat v oblasti retey. Měl jste ho poslat zpět do Amárie tak, jak se tomu dělo u předešlých dervenů náležících vaší skupině."

V kapitánových očích se zalesklo cosi nehmatatelného, možná až lítostivého.

„Ilan je syn desáté ženy amarijského faji," prozradil nakonec neochotně. Jakmile byla věta vyslovena, na několika přítomných tvářích se objevilo pochopení. Jenom já tápala. Jediný, kdo neprojevil žádnou emoci nad touto informací, byla vicesenátorka. Nadále mě sledovala svým vševědoucím pohledem a kladla nepříjemné otázky.

„Viděl jste ho vůbec?"

„Samozřejmě že viděl!" zalhal bez váhání. „Jeho postižení jsou natolik rozsáhlá, že jsem dekompletaci okamžitě vyloučil. Bylo by to hodně bolestivé."

Poslední kapitánova slova vyvolala mezi ostatními vzrušený šum. Ticho bylo opět narušeno.

„Bolestivé, kapitáne Lawrenci?" vrtěla vicesenátorka nesouhlasně hlavou a opět dvakrát udeřila holí o zem. „Uvědomujete si, že ten... to mládě je derven a že nemá žádná práva? Nerada bych, abyste se do toho emocionálně zapletl."

„Já si to uvědomuji velice dobře, vicesenátorko," stál si na svém pán pětadvacítky. Tváře mu mírně zčervenaly, když pochopil, že se právě dopustil chyby. „Nicméně musím mít na paměti, že je to dítě. Sice derven, ale stále *dítě*. Nemohu s ním zacházet jako s ostatními."

„Kapitáne, snažila jsem se jen najít řešení. Ale když vidím, jak se k tomu stavíte, navrhuji, abyste tohoto dervena poslal zpět za skáru do města a ghetta, odkud přišel..."

„Váš návrh samozřejmě zvážím," vyštěkl kapitán. Jeho tvář zbrunátněla a oči žhnuly potlačovaným vztekem.

„Zvážíte?" usmívala se žena. „Přiznám se, že takovou odpověď jsem očekávala. V tomto případě vám to musím přikázat, kapitáne..."

„Vicesenátorko, snad vám nemusím připomínat, že pětadvacítka je samostatná instituce, která nepodléhá žádnému sektoru, ani Evropské radě. Když byla zakládána, bylo dohodnuto, že pětadvacítka se bude rozhodovat v nejlepším zájmu pro lidstvo a Duvalské pohoří, což nedokáže nikdo jiný posoudit. Jsme to právě my, kdo pobývá rovnoměrně na obou stranách. Ale pokud chcete, můžete si zřídit vlastní skupinu..."

„Což samozřejmě nelze, kapitáne Lawrenci, a vy si to velice dobře uvědomujete." Vicesenátorka se mírně naklonila ke kapitánovi, pak si sáhla pod bradu, prudce strhla malý výstupek a schovala ho v dlani. Teď ji mohl slyšet pouze kapitán, pobočníci a já.

„Já se neskutečně těším, kapitáne, až se na této zemi najde člověk, který tu vaši zatracenou pýchu a pocit vlastní nepřemožitelnosti srazí na kolena! Který vás vyděsí a donutí uvědomit si vlastní chyby! Který vám vymaže ten váš povýšený úsměv ze rtů! Vážím si vás, ale ráda bych vás

viděla se sklopenou tváří. Uznávám, že jste zabránil zkáze tohoto světa a navrhl Olympos. Zahrál jste na lidskou marnivost a konečně našel místo, kde bychom se mohli scházet, aniž bychom se věčně dohadovali o půdě, na které stojíme. Ale ta marnivost pocházela hlavně od vás! Vy, můj milý opěvovaný Joeli, nejste bůh, jste jen velice chytrý člověk. Nemyslete si, že jsem si vašeho výsměchu už dávno nevšimla. Vaše arogance vás jednou srazí ze stupínku vítězů hluboko do propasti mezi nás obyčejné lidi. Rozhodně bych nenavrhovala dekompletaci u dítěte, ale také mě nikdy nenapadlo, že sem nějaké přivedete. Vaše moc je veliká, ale není nekonečná, nemůžete si dělat, co se vám zlíbí, aniž byste za to nesl důsledky!“

I kapitán si strhl výstupek z brady a odpověděl stejně bojovným šepotem.

„Vicesenátorko, na takového člověka se z celého srdce těším!“ zavrčel vztekle. „Vždyť víte, že miluji výzvy. A Ilan má prostě talent. Nezvolil jsem si ho kvůli jeho věku, ale kvůli jeho schopnostem. A co se týče mých chyb… věřte, že si je velice dobře uvědomuji. Duvalské pohoří mi pokaždé dokáže, že jsem jen obyčejným člověkem.“

Senátorka na okamžik přimhlouřila oči a pak zlostně sykla: „Nehrajte to na mě. Jak jste si něco takového vůbec mohl dovolit, kapitáne?! Nebo jste si myslel, že se vám podaří v nížinách rozvázat malému sklenaři jazyk a on vám řekne, čí jméno že to vládne?“

V poslední větě zazněl výsměch, a přestože se kapitán vzteky zachvěl, vicesenátorce už neodpověděl.

Jakmile si vyměnili názory, oba si znovu přilepili výstupky pod bradu a jako první promluvila žena s očima upřenýma na kapitána.

„Jako člověk, jenž je jedním z povolaných řešit váš požadavek zaslaný od skáry, aby práva na dervena jménem Ilan byla až do jeho smrti přidělena pětadvacítce, zamítám. Amarijský derven nadále zůstává majetkem Evropské rady v souladu s otcovskými právy a odpovědností faji Bojana, který ho pronajal pětadvacítce na pět let. Pokud se po vypršení této lhůty rozhodne jinak, bude tak i s dervenem zacházeno."

Vicesenátorka odstoupila od kapitána a se zdviženou hlavou čelila jeho hněvivému pohledu.

„Vicesenátorko Kozlowská!" vykřikl kapitán a tentokrát se Vargasova dlaň objevila na jeho rameni. „Musím vám připomínat důležitost sklenařského brusiče pro pětadvacítku? Obviňujete mě z ohrožování celého systému, ale právě děláte totéž! Když bude pětadvacítka bez brusiče, vystavujete Duvalské pohoří nebezpečí od nastereí, které následně mohou ohrozit těžbu, a tím i nížiny!"

„Máte pět let na to, abyste našel nového brusiče, nebo se pokusil vyjednat s amarijským fajou prodloužení nájemní lhůty, kapitáne," upozornila ho vicesenátorka, když se se svými strážci vznášela zpět ke stolu. „Jsem si jistá, že uděláte vše pro to, abyste dostál slibu, který jste dal, když jste pětadvacítku zakládal, a Duvalské pohoří udržel v bezpečí."

Kapitán jen bezmocně přihlížel, jak se žena vzdaluje, a pak vrhl pohled před sebe, kde klopil zrak muž pojmenovaný Anton. Jakmile si všiml kapitánova prosebného pohledu, jen mírně zavrtěl hlavou. Bylo jasné, že pán pětadvacítky boj prohrál. Jeho protivník byl silný a já netušila, proč zrovna tato žena byla jeho nepřítelem. Ať už dekompletace znamenala cokoliv, ani ona by mě jí nevystavila. Proč si dva tak vlivní lidé, jejichž myšlenky se ubíraly stejným směrem, nerozuměli?

IV

Jakmile bylo oznámeno rozhodnutí vicesenátorky, kapitán prudce vstal a odcházel. A já spolu s Vargasem a Etiennem uháněla za ním. Aniž se pán pětadvacítky otočil, zamířil rovnou nahoru k parválu, kde stál náš rapler. Nemluvil. Kráčel rychle a rozhodně, jak u něho bylo zvykem.

Už jsme nastupovali do rapleru, když jsem se ohlédla za sebe – tam, kde se blyštilo podmořské město. Do očí mě uhodil červený nápis a pět písmen na skleněném palatulu přímo naproti. Byl obrovský, ale stavbou se od jiných odlišoval. Neotáčel se tak jako ostatní. Ani parvály se na okrajích nevysunovaly. Tvořily ho pouze obrovské bubliny neustále klouzající po sobě.

„Co je to?“ vyjekla jsem a ukázala k místu, které mě zaujalo. Písmena jsem mohla spočítat, ale nedokázala jsem je přečíst.

Ucítila jsem Etiennovu dlaň, jak mě tlačí do zad, a uslyšela jeho tichý hlas: „Nic, Ilane. To je jen Lapod.“

Jen Lapod? Zastavila jsem se, abych se na budovu lépe podívala.

„Co je to Lapod?“ vyzvídala jsem.

Když se po mně natáhla kapitánova paže a prudce mě strhla dovnitř, ptát jsem se přestala. Sesunula jsem se na zem a zaslechla kapitánův rozkaz, aby se rapler vydal k Lapodu. Za chvíli se už písmena červenala přímo před mýma očima. Takhle zblízka vypadala budova nekonečná, na vrchol jsem nedohlédla. Pán pětadvacítky se postavil vedle mě.

„Lapod, neboli Lapská podpora dervenům," spustil panovačným tónem. „Zmatený název narychlo splácaný dohromady. Původně se jednalo o několik obchodních společností zabývajících se importem sklenitu do nížin a vším okolo. Tyto společnosti se posléze sjednotily do jedné a ta byla postoupena lidem v nížinách, aby se tak vyřešila nejtíživější otázka, co se bude dít se sklenaři po válce. Abys pochopil, Lapskal je legendární místo v Duvalském pohoří, kde byl nalezen první sklenit. Legendární proto, že nikdo neví, kde se nachází. Vtipné, co?"

Jeho slova byla pronesena nezaujatým tónem. Kapitán stál s rukama založenýma za zády a mírně se houpal na patách. Hněvivě stažená tvář napovídala, že vnitřně bojoval sám se sebou, aby nezačal na všechny kolem křičet. Věděla jsem, jak na něho působí, když se někdo vzpírá jeho příkazům. A ta žena... ta vicesenátorka Kozlowská to udělala veřejně. Nenáviděla pána pětadvacítky. Nemohla jsem si nevšimnout jeho ostražitosti, když poprvé promluvila. Jak sám sebe nutil k opatrnosti, ale přesto mu jeho povaha nedovolila, aby ukázal pokoru. Podle výrazů zasmušilých tváří Vargase a dokonce i Etienna ani oni nesouhlasili s kapitánovým chováním. Jenomže na rozdíl ode mě byli natolik rozumní, aby mlčeli, protože kapitánův hněv z prohrané bitvy se měl teprve rozhořet.

„A víš, co je to derven?“ otázal se a shlédl ke mně přimhouřenýma očima.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Derven je definován jako bytost naprosto totožná s člověkem ve všech fyzických rysech, odlišující se paranormálními schopnostmi. Derven je tvor zaostalý, vyznávající zastaralé způsoby života a neschopný se adaptovat na pokrok. Nedokáže se zapojit do našeho světa a může narušit celý ekosystém. Je potřeba, aby byl kontrolován a hlídán. Derven je, můj milý Ilane, sklenař. Tak vám říkáme v nížinách. Definice je vlastně založena na darech, které vám umožňují ovládat sklenit, ale také vás od nás odlišují.“

„Já... já... tomu nerozumím,“ šeptala jsem, přestože jsem chápala velice dobře. Hledala jsem snesitelnější a hlavně laskavější vysvětlení u kapitánových pobočníků, ale oba měli hlavy skloněné a jen zhluboka dýchali.

„Je to prosté, Ilane,“ pokračoval nemilosrdně kapitán. „V našem světě vládne demokracie a ta popírá zotročování. Jinými slovy, Ilane... abychom vás mohli zotročit, sebrali jsme vám lidství. Nepatříte mezi nás, nemáte žádná práva, nejste lidé, nemůžete o sobě rozhodovat. My vás můžeme mučit a vraždit, kdykoliv se nám zlíbí, aniž bychom za to byli potrestáni.“

Zamotala se mi hlava a zvedl žaludek. Svět kolem mě se roztočil.

„My... nejsme lidé? A co jsme? Zvířata?“ chraptěla jsem. Věděla jsem, jak o nás lidé z nížin smýšlejí. Dávali nám to najevo každý den. Přesto jsem nemohla odpustit kapitánovi, že to byl právě on, kdo mi to sdělil tak přímo. Kdo mi prozradil, že naše otroctví je pro lidi z nížin zákon.

„Rád bych ti řekl… ne, tak to není, ale lhal bych. Ano, jste pro nás zvířata a tak se s vámi zachází. Tahle budova, Lapod, má zajišťovat, aby to tak nadále zůstalo. Aby za skáru nikdo zbytečně nechodil, těžil se tam sklenit, my žili v blahobytu a vy v ghettech. A věř mi, oni se o to starají dobře. Zvlášť od té doby, co radě Lapodu předsedá vicesenátorka Kozlowská."

Ano, ona měla moc rozhodnout o tom, komu budu patřit.

Na Vargasův příkaz se rapler náhle otočil a rychle se vzdaloval od budovy. Kapitán stál vedle mě a sledoval mizející červená písmena, dokud se neozval hlas jeho prvního pobočníka.

„Proč?!" Vargas stál v pozoru před kapitánem a jeho oči potemněly vztekem. Tohle bylo poprvé v životě, co jsem ho viděla rozzuřeného. „Proč, sakra, takhle?" syčel na kapitána.

Pán pětadvacítky se ke svému pobočníkovi napůl natočil a dlouze se mu podíval do očí. Pak odsekl: „Protože to jinak neumím, Vargasi!"

Rapler přistál na jednom z parválů sídla pětadvacítky a o chvíli později jsem tupě poslouchala kapitánovy doznívající kroky, když ve spěchu opouštěl létající stroj.

V

„Matko!“

Gedeone!

Probuzena vlastním výkřikem jsem se zprudka posadila na posteli a tělem mi projela ostrá křeč. Svítalo. Z našedlých mraků nakupených vysoko nad mou hlavou padal déšť a v provazcích stékal po neviditelných stěnách. Vypadal obyčejný, přesto byl jiný. Nevoněl tak jako v Duvalském pohoří. Nedoprovázel ho pach stromů nebo země, ani nebyl tak osvěžující. Tady v nížinách byl déšť jen něčím vyrušujícím.

Můj sen se přerušil a zpěv retey, který ho doprovázel, utichl. Spolu s ním odešel i pocit bezpečí. Už mě neobklopovalo leštěné dřevo, složité řezby nebo barevné malby, jako tomu bylo ve sklenařských palatulech. Ani pevné kamenné zdi, které by odolaly útokům hotulů nebo dokonce nastereí. Nic, z čeho by na mě dýchal duch lidí, kteří už nežili, ale jejichž ruce vytvořily něco, co dýchalo místo nich. Ke všemu mě tahle místnost s neviditelným stropem děsila. Jako by mě někdo překryl stiklou a nechal všemu napospas. Tolik jsem toužila po matce, aby mi pomohla čelit novému světu.

Opatrně jsem si poposedla a rozhlížela se. Pamatovala jsem si, jak mě sem, do sídla pětadvacítky, Vargas přivedl. Hlava mi třeštila a tělo protestovalo proti jakémukoliv pohybu. V ústech jsem měla sucho, jednu ruku ledovou, druhou horkou. Pravá noha se mi chvěla, s levou jsem nedokázala pořádně hnout.

V myšlenkách jsem se na okamžik vrátila do mrtvého města a ke všem těm slovům, která mi sdělil kapitán. A pak do rapleru, kde mi vztekle vysvětlil význam slova derven.

Proč mi o tomhle nikdo neřekl? To nikdo ze sklenařů nevěděl o pařížské horečce a nenávisti, která stvořila derveny?

Kapitána jsem od chvíle, kdy utekl z rapleru, neviděla. Jen na parválu čekali ostatní z pětadvacítky, aby si vyslechli, jak jsme pochodili.

„Tohle jsme neodhadli dobře," řekl stručně Vargas. Raven utrousil několik nadávek na hlavu Evropské rady i na vicesenátorku Kozlowskou. Pak se všichni rozešli.

Z mého přemýšlení mě vyrušil zvuk podobný lidskému výdechu a ze stěny se vynořila postava prvního pobočníka. Chvíli tam stál obklopen tmou. Ruce měl svěšené podél těla a tvář, ponořenou do stínu, namířenou směrem ke mně. Trvalo snad věčnost, než se rozhodl udělat několik kroků a posadit se na lůžko vedle mě. Otočila jsem se k němu zády.

„Copak? Měl jsi zlý sen?"

Neodpověděla jsem.

„Ty se mnou nemluvíš, Ilane?"

„To bych si přece nemohl dovolit, Vargasi," zamumlala jsem a převrátila se zpět. „Jsem přece jen derven. Kapitán to říkal. Jenom zvíře."

„Ilane…“ vzdychl Vargas a posunul se blíž ke mně. Ramena měl svěšená, lokty zapřené o kolena a mlčky pozoroval podlahu.

„Tam v tom mrtvém městě mi nabídl přátelství! Říkal, že pro vás nejsem sklenař a že budu dalším členem pětadvacítky. Jeho přátelství má hodně trpkou příchuť, Vargasi…“

„A taky to myslel vážně. Pro nás to tak je a kapitán…“

„Ani sám nepřišel!“ přerušila jsem ho. „Poslal tebe…“

„Ilane, na kapitána toho dnes bylo taky příliš. Neumí… Neumí prohrávat.“ Pobočníkova hlava se v přítmí lehce zavrtěla, jako by sám nevěřil slovům, která mi říkal. „Víš, Ilane, když jsem ho viděl poprvé, byl jsem ještě hodně mladý a on tenkrát už hodně mocný. Možná tomu nebudeš věřit, ale já se ho bál…“

„Ty ses ho bál?“ užasla jsem, náhle připravená naslouchat jeho klidnému hlasu. Hněv polevil.

Místností se rozlehl pobočníkův upřímný smích, když odpovídal: „Spíš jsem se bál řečí, které jsem se o něm doslechl. Tenkrát zakládal pětadvacítku a já se přihlásil. Nevěděl jsem co se životem. Ztratil jsem celou rodinu…“

„Při pařížské horečce,“ vzdychla jsem. Moc dobře jsem si vzpomínala na bolestný výraz v jeho očích, když jsme městem procházeli.

Vargas přikývl. „Přesně tak. Od té doby jsem v Paříži nebyl. Kdysi jsem tam žil a to město miloval. Bylo tam krásně. Ale aspoň se občas podívám do jiných, jemu podobných. Staré části jsou vždycky ohrazené a vstupuje se do nich jen s povolením. Okolo vyrůstá další město podobné Olymposu. Kromě Paříže. Do té nikdo nechodí. Tenkrát jsem na pár dní musel odjet. A těch pár dní stačilo k tomu, abych přišel o všechno. Zpátky už mě nepustili.“

Rozuměla jsem jeho bolesti. Kapitán říkal, že mrtví byli spalováni přímo na ulicích. Od té doby, co na jedné z hranic shořel Fedor, jsem na ně taky nesnesla pohled. Bála jsem se, že na ní jednou skončí matka nebo Gedeon. Když Fedor zemřel, došlo mi, jaký je můj úděl, a pochopila jsem, co je to smrt.

„Je mi to líto, Vargasi. Koho jsi ztratil?"

„Ženu a dva syny," zašeptal.

„Ale ty mě neviníš, viď?" ujišťovala jsem se opatrně.

„Ne, Ilane." Ve tmě jeho oči podivně zazářily a hlas mírně zhrubl, přesto jsem si byla jistá, že svá slova myslí vážně. „Narodil ses o mnoho let později. To, co se tenkrát stalo, byla chyba tehdejších fajů."

„A kapitán ti pomohl to překonat?"

Vargas se mírně zavrtěl a odkašlal si. „Tohle nepřekonám úplně asi nikdy. A možná ani nechci. Nechci na ně zapomenout. Ale kapitán mi pomohl, abych dokázal vzpomínat a přitom žít."

„Jak?" Skrčila jsem se na posteli a rukama si objala kolena.

„Vzal mě do pětadvacítky," odpověděl prostě. „Nevyptával se, co mě vedlo k tomu, abych se přihlásil. Chtěl jenom vědět, jestli jsem schopný vzít do ruky duvaly a projíždět sklenařskými městy. Říkal jsem pravdu, že jsem se ho bál. Už tenkrát byl pověstný svým vztekem. Je arogantní a pyšný. Vždy mluví přímočaře. Ale ví to o sobě. A podle mě má k takovým vlastnostem i důvod. Ve svém životě dokázal už hodně. Málokdy s někým mluví jako se sobě rovným. Neumí prohrávat, od ostatních očekává poslušnost. Jsou to hrozné vlastnosti, ale když jsi s ním dostatečně dlouho, uvidíš, že má i jiné… Je upřímný, dokáže uznat svou chybu. Spíš bude riskovat vlastní život než tvůj. Teď mi

možná nevěříš, ale má hodně dobrých vlastností. Neumí sice prohrávat, ale ani se neumí vzdát. Takže ač dnešek pro něho skončil prohrou, buď si jistý, že to tak nezůstane. Kapitán nepřestane vyhrožovat a naléhat na Evropskou radu a Lapod, dokud nebudeš patřit k pětadvacítce. A věř, že on ve svých výhrůžkách dokáže být přesvědčivý."

Vargas měl v jednom pravdu. Nevěřila jsem v existenci kapitánových dobrých vlastností. Alespoň prozatím.

„A ty si myslíš, že přesvědčí i tu vicesenátorku Kozlowskou?" Pochybovala jsem, že by její rozhodnutí dokázal změnit.

„Ne," ušklíbl se, „ale najde způsob, jak ji obejít."

Chvíli jsme seděli potichu, já skrčená na posteli a mírně se kolíbající, Vargas se skloněnou hlavou a lokty zapřenými o stehna.

„Ta žena ho nemá ráda… Proč?" vyptávala jsem se.

„Jsou mezi nimi staré spory, Ilane," snažil se mi vysvětlit. „Kapitán kdysi udělal něco, co se neshodovalo s názorem vicesenátorky Kozlowské. Neudělal to schválně, doba tento krok vyžadovala. Učinil tak s nejlepšími úmysly. Kozlowská neměla tenkrát žádnou podporu. Bohužel, nakonec došlo na její slova a kapitán dnes v té věci zastává stejný názor. Kdyby nebyli oba takoví mezci, možná by jí to i řekl. Ale vicesenátorka Kozlowská to podle mě tuší a ví, že se už nic nedá změnit. Je to začarovaný kruh."

„Víš, Vargasi," odtušila jsem, „mně ale připadalo, že si jsou hodně podobní. Oba tvrdohlaví, oba chtějí dosáhnout toho, za čím si stojí."

„V tom máš naprostou pravdu," potvrdil mi.

„Ta vicesenátorka byla stará. Ona nepoužívá lutomin? Nebo na ni neúčinkuje?"

Vargas se narovnal a jeho tvář se otočila přímo ke mně. „Kdysi ho užívala. Ale byla jediná v rodině, na koho tak dlouho působil. Ostatním lutomin prodloužil život jen o několik desítek let. Když jí všichni odešli, přestala ho užívat."

Ač byla vicesenátorka Kozlowská i mým nepřítelem, nemohla jsem se ubránit pocitu, že není tak špatným člověkem. A každé další Vargasovo slovo mě v tom jenom utvrzovalo.

„A teď, Ilane, určitě máš plno otázek. Určitě jsi mnoha věcem nerozuměl. Tak se ptej," pobídl mě.

Měla jsem jich tolik, až jsem se v nich ztrácela. Ale nejdřív jsem se zeptala: „Myslíš, že kapitán lituje toho, jak se mnou mluvil?"

Místností se opět rozlehl Vagasův podmanivý smích. Teď, když jsem věděla, jak těžké je pro něho se smát, vnímala jsem ten zvuk jinak. Všimla jsem si nepatrného tesklivého podtónu, který se v něm ozýval. I úlevu, že pobočníka něco přimělo pozvednout koutky úst.

„Původně jsem ho sem chtěl poslat, aby si s tebou promluvil, ale měl jsi vidět ten jeho vystrašený výraz. Nakonec jsem usoudil, že bude lepší, když půjdu já. Pravděpodobně by teď přecházel po pokoji sem a tam a povídal nesmysly."

Nebylo těžké si kapitána přestavit tak, jak ho Vargas právě popsal. Jednou mi poděkoval, když ležel zesláblý na lůžku. Ale opravdovou, nahlas vyřčenou omluvu jsem si představit nedokázala.

Posunula jsem se na posteli, posadila se naproti pobočníkovi a zkřížila pod sebou nohy. Ranní šero, které nás obklopovalo, bylo podivně uklidňující. Jako bych se na chvíli ocitla zase v kolibě a vyprávěla Gedeonovi, co vše jsem zažila v dílně.

„Tak dobře," souhlasila jsem nakonec nadšeně. „Co je to dekompletace?"

„Je to lékařský postup nějaké fyzické změny na tvém těle. Používá se u lidí, kteří měli vážná zranění. Dřív i u těch, kteří se narodili poškození, ale to se teď už nestává. Dřív se dělaly takzvané plastiky, jenomže nebyly vždycky úspěšné. Dekompletace probíhá tak, že ti odstraní poničenou svalovou hmotu nebo i kosti a znovu ji na tobě vypěstují. Když jde třeba o obličej, tak ti naroste takový, jaký byl nebo by měl být. Jenomže je to bolestivý proces a u vás sklenařů, kteří jste se narodili s vadami, nefunguje, nebo naroste opět poškozený. Vaše těla reagují nepředvídatelně. A v mnoha případech došlo k... úmrtí."

Vybavila se mi tvář, z níž polovina scházela a za bolestného úpění dorůstala. Pozdě mi došlo, že tak podrobnou odpověď mi Vargas dávat nemusel. Snažila jsem se tedy soustředit na něco jiného než na neúplné tváře. „Co byla ta věc, kterou měl kapitán a všichni ti senátoři pod bradou?"

„Říkáme tomu voazér. Upravuje to sílu našeho hlasu. Mluvíme normálně, přesto je nás slyšet v celém prostoru."

„Jak je to vlastně s námi? Komu opravdu patříme? Fajovi? Valonům?"

Vargas nepatrně zaváhal a dlaní si stiskl zátylek. „Ne tak docela. Jsi majetek Evropské aliance, což jsou všechny sektory na tomto kontinentu. Bohužel, Ilane. Ke všemu je tu Lapod, který do toho má také co mluvit. Kdyby ne, kapitán by se teď nemusel tak vztekat. Faja za tebe zodpovídá. Kdyby ho odvolali, budeš mít jiného faju. Jenomže u tebe je to ještě jiné, protože samotný faja je tvůj otec. Má na tebe přednostní právo jako otec."

„A moje matka?“ nedalo mi, přestože jsem odpověď znala.

„Tohle ti asi nemusím zodpovídat, že, Ilane? Bylo by to nepříjemné pro nás oba a odpověď stejně znáš. Tvá matka je sklenařka, a tak to prostě je.“

Byla jsem prvnímu pobočníkovi vděčná za jeho upřímnost i ohleduplnost. Byla by to jen zbytečná bolestivá slova, která by mi musel sdělit. Ale ptala jsem se dál.

„Jak to, že sklenařské dívky odcházejí do nor a moje matka je fajovou ženou, když jsme pro vás jen zvířata?“

„Hodně lidí v Duvalském pohoří žije od narození,“ začal potichu. „Na sklenaře nahlížejí trochu jinak. Vnímají vás jako něco horšího, než jsou sami, ale pořád jste pro ně lidé. Zotročení, ale lidé. Tady v nížinách by se nic takového stát nemohlo.“

„Když kapitán prozradil, že amarijský faja je můj otec, plno z těch senátorů chápavě přikývlo. V Amárii se kapitán fajovi vysmíval. Co mezi sebou mají?“

Vargas se nepatrně odsunul. Nic neřekl, nevzdychl, nerozesmál se, ale promluvilo jeho tělo. Hned jsem věděla, že se o minulosti svého otce nic nedovím.

„Zase staré spory a možná i křivdy,“ mávl rukou. „Tajemství. Je toho hodně mezi nimi. Ač se v nížinách nikdy spolu nesetkali, slýchávali o sobě často. Spojovala je jedna osoba, oběma velmi blízká. To je vše, co ti k tomu, Ilane, řeknu.“

Přikývla jsem, vědoma si Vargasovy ochoty vyzradit mi aspoň něco. Všechno mělo své hranice a ty já nesměla překročit.

„Kolik jste za mě zaplatili Bojanovi?“

„Tady nešlo o peníze, Ilane. Amarijský faja jich má dost. Ale vím, že kapitán se na dalších pět let uvázal v jisté

dohodě. Jednoduše nebude Bojanovi dýchat na krk a při svých kontrolách plno věcí přehlédne."

„Nemyslím na něho jako na svého otce…" přiznala jsem náhle. „Na Bojana, faju z Amárie."

„To chápu," přikývl Vargas po chvíli, jako by ho mé sdělení překvapilo. „Taky bych se takovým myšlenkám vyhnul."

Pak, když se ticho nepříjemně protáhlo, mi přes rameno položil svou paži a přitáhl si mě k sobě. „Víš, proč někdo říká kapitánovi Joel a někdo kapitán Lawrence?" snažil se ve mně znovu probudit zájem. Jen jsem zavrtěla hlavou. „To záleží na tom, jak moc ho má kdo v oblibě. Nebo kapitán jeho. Joel je zkratka všech jeho jmen. Celým jménem se jmenuje Jonathan Oliver Esmar Lawrence."

Pod voalem jsem údivem povytáhla obočí. „Proč má tolik jmen? To mu jedno nestačí?"

Vargas se rozesmál a zlehka mě prsty poklepal po rameni. „Všichni tady máme víc jmen a dokonce máme i osobní čísla. Většinou dvě jména a třicet čísel. Kapitán ve svém jméně nosí další po svých předcích."

Jen co Vargas zodpověděl mou otázku, v hlavě se mi rodila další. Možná byly hloupé, možná až Vargas odejde, vzpomenu si, že jsem se měla ptát na daleko důležitější věci. Mě ale zajímalo všechno.

„Co má být divného na názvu Olympos? Jak to vzniklo?"

„Je to z řecké mytologie. Víš, že máme na světě různá náboženství? Víš, co je to náboženství?"

Snažila jsem se přemýšlet a vracela se do vzpomínek, kdy vedle mě sedávala matka a vyprávěla.

„Slyšel jsem to od matky," přiznala jsem. „Není to vidět a neví se, jestli je to žena nebo muž. A každý tomu říká nějak jinak. Lidé se k tomu modlí, což znamená, že předříkávají

různé básně. Když se lidem něco stane, tak tomu hodně slibují a prosí o pomoc a přísahají věrnost… Prý je v tom zmatek."

Tentokrát se pobočníkův smích rozezněl naplno, až jsem se bála, že se neviditelné stěny roztříští.

„Víš, Ilane, já miluju tuhle tvoji upřímnost," přiznal. „Ale abych ti to blíže vysvětlil. Není to přesně tak, jak ti to matka odvyprávěla. Je to duchovní. A zmatek v tom je, pokud jsi nevěřící. Nábožensky založení lidé dnes většinou žijí stranou větších měst. Nebo v Duvalském pohoří. Pokrok tohle všechno vytěsnil. Nicméně slovo Olympos pochází ze starého náboženství, které už dnes nikdo nevyznává. Tenkrát lidé věřili ve více bohů, každý z nich vládl něčemu jinému – Poseidon moři, Mars válce a tak dál. Olymp byl jejich sídlem. Dlouho po Velké válce se nikdo nemohl shodnout na tom, kde bude hlavní sídlo Evropské rady. Místa se měnila. Krátce po Duvalských bitvách přišel kapitán s návrhem, aby se sídlem stalo město usazené ve Středozemním moři a se zvučným názvem. Možná to myslel sarkasticky, byl tenkrát ještě hodně mladý. Ale zabralo to. Všechny to doslova nadchlo. A tak vznikl Olympos. Plno senátorů si opravdu myslí, že jsou bozi. Náš svět je rozdělen do mnoha sektorů jako třeba severní, severozápadní, západocentrální, jihooceánský a další. Každý sektor má svého senátora neboli regenta, chceš-li. Ale bozi rozhodně nejsou. Nikdo není. I když tohle vicesenátorka Kozlowská přiřkla kapitánovi, já si to o něm nemyslím a vím, že ani on o sobě. Ale tady v Olymposu se senátoři dokázali bez hádek sejít. Každých deset let je volen hlavní senátor, který v průběhu roku navštěvuje všechny sektory a je hodně lidem na očích. Tu největší moc ale získává vicesenátor,

jeho zástupce. Právě ten na vše dohlíží a řeší všechny důležité problémy. V současné době je to Kozlowská."

„A co ten křížek, co měla na krku? To je taky náboženství jako ten Olymp?" vyptávala jsem se dál. „Už jsem ho párkrát na někom viděl, když jsme cestovali mezi městy."

„Ano, senátorka Kozlowská je věřící, ale s nikým o tom nemluví. Je to jenom ten křížek, podle kterého se to dá uhodnout," potvrdil mi.

„Mohu se podívat do sídla Lapodu?" zašeptala jsem najednou.

„Ne, Ilane," sdělil mi pobočník rozhodně a okamžitě se odtáhl. „Jednak by tě tam nepustili, a kapitán by si to ani nepřál. Nenaléhej na mě ani na něho. Není tam nic, co bys musel vidět. Věř mi."

Vargasova dopověď mě zarazila. Lapod byl jen palatul. Možná by mohl můj voal způsobit další pozdvižení. Možná tam opravdu nebylo nic zvláštního k vidění, ale způsob, jakým Vargas odmítl vyslyšet mé přání, zvláštní byl.

Chtěla jsem se ptát dál, ale kapitánův první muž náhle vydal příkaz: „Světlo!"

Místnost se okamžitě naplnila září tak jasnou, že ji nepřekonal ani samotný den.

„Jen tak?" vydechla jsem užasle a rozhlížela se kolem. „Nakážete slunci rozsvítit se a ono se rozsvítí? Až tak jste mocní?"

Vargas zavrtěl hlavou a rozvalil se na posteli. Sledovala jsem jeho zvláštní, pod koleny končící boty, které se leskly jako zrcadlo. Pruhy světla po nich klouzaly s každým pobočníkovým pohybem, jako by byly jejich součástí. Působily mohutně, přesto se v nich bojovník pohyboval ladně a bez potíží.

„Je to umělé světlo. Takhle mocní jsme tu všichni, pokud tomu chceš říkat moc. Tak to v nížinách chodí. Prostě jen rozkážeme a ono se to díky naší technologii stane. Teda… ne úplně všechno. Jen to, co jsme vyrobili a co dokážeme ovlivnit."

Sice jsem sledovala jeho ústa, ale neposlouchala jsem. Pozorně jsem si prohlížela každou věc, kterou měl na sobě, včetně jeho tváře. Byla hladká a čerstvá, po únavě a šedých stínech nebylo ani památky. Pobočníkovy tváře zrůžověly a šedomodré oči doslova vykoukly. Byla jsem zvyklá vídat ho v úzkých kožených kalhotách, černé košili a vysokých jezdeckých botách nebo v teplé stémě či plášti, ale nyní jeho tělo halila ta zvláštní stéma končící těsně nad kolenY. Přesně ta, kterou měli na sobě lidé v Evropské radě. Látka kalhot byla hladká, bez záhybů, a dokonale splývala s jeho tělem. Objímala ho pevně jako matka své dítě. Ani na jediné věci, včetně bot, jsem nezaznamenala žádné spoje, kudy by švadlena prostrkovala nit. Kožené popruhy přidržující na zádech pouzdro s duvaly, jež neodmyslitelně ke každému členu pětadvacítky patřilo, zmizely. To, co dělalo bojovníka bojovníkem, odešlo.

Ponořena v myšlenkách o pobočníkově vzhledu jsem se opřela o pravou ruku a náhle si uvědomila bolest, kterou potlačila má předešlá zvědavost. Opatrně jsem si vyhrnula mantii a zadívala se na přední část předloktí. Téměř k lokti se táhly krvavé ranky.

„Musel jsem tě očkovat, ale naštěstí jsi usnul tak tvrdě, že jsi nic necítil," omlouval se mi. „Vpravil jsem do tebe látky, které ti tady zaručí zdraví. Nejsi přizpůsobený na nížiny. Tohle tě ochrání."

Nakonec to ale nebyly drobné ranky, které mě tak vyděsily, ani skutečnost, že mě Vargas bodal tou jejich titěrnou zbraní, aniž jsem se probudila. Ani strach z toho, že kdyby chtěl, mohl nahlédnout pod mou mantii a odhalit mé tajemství. Největší překvapení pro mě nastalo, když jsem se zadívala na tenký modrý proužek kolem svého zápěstí. Byl volný, neškrtil, přesto jsem se cítila spoutaná.

„Říkáme tomu dervéza," prozradil mi Vargas, když si všiml, co upoutalo moji pozornost.

Modrá barva dokazovala účel takového předmětu. Stejně jako jsem v Duvalském pohoří nosila modrý pruh našitý v mantii, tady jsem dostala náramek. Jako všechno oblečení na Vargasovi ani tenhle podivný předmět neměl žádný spoj. „Na co ho mám? A jak ho sundám?" vyptávala jsem se s nepříjemným pocitem.

„Jsi sklenař," sdělil mi prostě. „Takhle víme o každém tvém kroku."

„Který bude následovat ten tvůj nebo kapitánův," doplnila jsem ho okamžitě.

Vargas zkřížil ruce na prsou, sklonil hlavu a prudce vydechl.

„Tohle nelze změnit," vrtěl hlavou. „Je to všeobecné nařízení pro všechny sklenaře, kteří se nacházejí v nížinách, Ilane. A sundáš to, až znovu překročíme skáru. A teď..." Pohledem se krátce dotkl mého předloktí s drobnými strupy. „...je ti už líp?"

„Nevím," pokrčila jsem rameny. „Chvíli je mi horko, pak zase zima. Cítím se hrozně unavený. Tělo mě nechce poslouchat."

„To přejde. Všechno přejde. Zítra se probudíš a bude ti mnohem líp. Za týden už nebudeš o očkování vědět."

Ještě chvíli jsem otáčela věcí, kterou Vargas nazval dervézou. Nakonec to byla tahle drobná věc, která mi na mém těle nejvíc vadila. Nezpůsobovala žádnou bolest, přesto jsem se na ni soustředila nejvíc.

„Nahnal jsi nám strach, Ilane," přiznal náhle pobočník. „Tam... za skárou... V jednu chvíli jsem si myslel, že to nezvládneš. Jsi spjatý se štítem víc, než jsem myslel. Nedokázal ses jen tak vymanit z jeho vlivu. Je mi líto, že to bylo tak nepříjemné."

Prohlížel si mě se zřejmou starostlivostí, jako by se obával, že se znovu začnu dusit. Nedýchalo se mi tak dobře jako v Duvalském pohoří. Bylo to mnohem namáhavější, ale daleko lepší než po překročení skáry. A v blízkosti prvního pobočníka jsem tak nějak zapomínala, jak málo znamenám. *Sklenař* nebo *derven* byla jen bezvýznamná slova.

Za okny se pomalu vyhouplo slunce a mraky začaly ustupovat modrému nebi. Alespoň jsem doufala, že tomu tak je. V tomhle světě se nedalo věřit ničemu.

„Chtěl bych se umýt." Nosem jsem zavadila o svou mantii a zatoužila ji okamžitě sundat.

„Samozřejmě," vydechl Vargas s úlevou. „Už jsem se bál, že se nepřestaneš ptát."

VI

Brzy ráno mě vzbudil hlas Vellonu. Neviditelná žena mi krátce popřála dobré ráno, a jakmile jsem učinila první pohyb, ze stěn i ze stropu na mě začaly padat strohé příkazy. Zmátlo mě, že mě hlas oslovoval jménem. Bylo tak těžké přijmout skutečnost, že ke mně promlouvá cosi, co nemělo ústa, oči ani tělo.

Vstala jsem, umyla se a oblékla do čistých šatů. Dostala jsem černou stému pod kolena, neboli teruli, kterou zde, v nížinách, nosila i pětadvacítka. Dali mi dokonce vysoké lesklé boty. Jen kalhoty byly jiné. Nelepily se mi na nohy tak jako Vargasovi, ale volně splývaly. Nikdo z bojovníků mě nechtěl navléct do obleku, který by mohl ukázat to, co mělo být skryto. Na žádném z oděvů jsem nenalezla švy. Ať jsem se dívala sebelíp, všechno působilo jako jediný kus. K teruli byla dokonce stejným způsobem přidělaná kápě. Ale největším překvapením se pro mě stal voal. Byl vytvarovaný podle lidského obličeje v barvě kůže. Jako bych si nasadila novou tvář.

Netušila jsem, proč mi Vellon nakonec přikázal posadit se na postel a čekat, ale jen do té doby, než jedna ze stěn zmizela a za ní postával kapitán. Tady v nížinách neměli

dveře. Stěny se rozestupovaly samy od sebe, nebo je k tomu lidé přiměli lehkým pohybem ruky. Podle Vargase nebylo zapotřebí zvláštního daru nebo energie, aby člověk mohl projít z jedné místnosti do druhé. Já byla jiného názoru. Mohla jsem se umávat, nic se nepohnulo.

Pán pětadvacítky zůstal stát několik kroků ode mě, mírně rozkročený a s rukama v bok. Od chvíle, kdy utekl z rapleru, jsem ho neviděla. Beze slova jsme se na sebe dívali snad celou věčnost. Možná očekával, že to budu já, kdo promluví a smaže tak nepříjemný dojem z našeho posledního setkání.

„Jak ses vyspal?" spustil nakonec. S jistou opatrností vstoupil do pokoje, kde jsem strávila dvě noci. Obezřetně se rozhlédl, jako by očekával útok.

„Dobře, kapitáne," odpověděla jsem jednoduše a sledovala jeho váhavé kroky. „Jen tohle mi trochu překáželo."

Natáhla jsem ruku před sebe a ukázala modrý úzký kroužek na svém zápěstí. Popravdě jsem ale nikdy nespala líp.

Kapitán obešel široké lůžko a dal si velmi záležet, aby se pohledem dervéze vyhnul.

„To je nutnost, Ilane," odkašlal si. „Bohužel není v mé moci tě toho zbavit. A kdybych ti dervézu nenasadil, problémů by bylo ještě víc."

Překvapeně jsem pozorovala jeho červenající se tváře a nejistý pohled.

„Jsme přátelé?" zašeptal náhle.

Ta otázka byla jednoduchá, přímá, přesto svým způsobem komplikovaná a zmatená. Kapitán se ptal, jestli se na něho dosud zlobím, a mou odpovědí si nebyl jistý.

„Ano, jsme přátelé," potvrdila jsem po chvíli váhání, když mě napadlo, že v těch dvou slovech byla možná zahrnuta i omluva.

Tvář pána pětadvacítky se uvolnila a po rtech mu přeběhl letmý úsměv. Natáhl ke mně nepatrně se třesoucí ruku a čekal.

„Pojď, někoho ti představím."

Dvojčata se jmenovala Dismas a Ivar. Muselo to být nedávno, co překročili dvacátý rok svého života. Byli ještě tak mladí a hlavně úplně stejní. V modrých terulích, úzkých kalhotách a vysokých botách vypadali jako lidé z nížin. Krátké světle hnědé vlasy se jim mírně vlnily a v očích stejné barvy se jim odrážela nejistota. Jediné, co ty dva od sebe odlišovalo, bylo Ivarovo odstálé pravé ucho.

Do palatulu Prisu, který byl umístěný do středu každého většího města, jsme s kapitánem dorazili krátce před polednem. Přestože byl Pris rozlehlý, mohli v něm pobývat pouze dva lidé. Nebo spíš derveni. Odtud odcházela energie a umožňovala městu svítit dnem i nocí, stejně tak raplerům a hopperům vznášet se v ulicích. Vládlo tu ticho. Jen brnění na mých rtech a konečcích prstů se znásobilo poté, co jsme prošli širokým vchodem.

Jako by mi spadl kámen ze srdce. Jako bych přišla o okovy svírající mi nohy. Jako by mi kdosi sundal smyčku z krku. Obklopena sklenitem v jedné místnosti s dalšími sklenaři jsem se po těch několika dnech zase cítila jako živá bytost.

„Dismas a Ivar jsou nahlížeči a starají se o energii v Olymposu. Ukáží ti vše. Večer si tě zase vyzvednu," sdělil mi kapitán s potutelným úsměvem a potichu se vzdálil. Přestože

jsem věděla, že nahlížeči mi pomohou zdokonalit se v broušení sklenitu, a tím mě přiblíží ke chvíli, kdy budu moct uchopit duvaly, došlo mi, že v tom bylo cosi víc. Možná kapitán tušil, jak na mě zapůsobí pohled na bytosti se stejným osudem po všech těch slovech, která jsem si vyslechla. Možná se neomlouval slovy, ale činy. Chtěla jsem tomu věřit.

Na okamžik jsem zavřela oči a v duchu zaprosila, aby Dismas s Ivarem byli jedni z těch, kteří ve mně vidí člověka se stejně těžkým údělem, a ne vetřelce, který jim chce vzít jejich lepší život. Nehýbala jsem se. Nechala jsem bratry, aby si mě prohlédli.

„Ty máš opravdu voal," promluvil jako první Dismas. Obcházel mě dokola s neskrývaným zájmem. „Nebo spíš masku. Přizpůsobili ji. Je to hodně špatné? Pod ním?"

Krátce jsem přikývla a v jejich očích se mihlo pochopení i soucit.

„Vyvolal jsi dost velké protesty," pokračoval. „Ještě než jste přiletěli, ulice byly plné lidí. Všichni stáli před domem Evropské rady a čekali, co se bude dít. Budou ti dělat dekompletaci?"

Nasucho jsem polkla a poprvé za dobu, co mě sem kapitán přivedl, jsem promluvila. „Ne, kapitán si to nepřeje. Je to prý nebezpečné."

„Díky všem rezilským věžím, že kapitán není takový pitomec," odfrkl si Dismas.

S nadějí v budoucí přátelství jsem natáhla ruku a odhalila dervézu. „Taky to máte?"

Oba současně přikývli a ukázali mi ty svoje. Bylo zábavné pozorovat, jak se stejně hýbou a možná stejně i dýchají.

„Bez toho bys tady vůbec nemohl být." Dismas se opřel o stůl, který záhadně stál jen na jedné noze, a přesto

udržel jeho váhu. „Ostatní lidi mají něco podobného zašité rovnou v těle. Někteří dokonce kvůli tomu obětovali levé oko. Asi jsi takové lidi ještě neviděl, ale jestli se dostaneš ven, tak je uvidíš. Informuje je to o všem možném. Můžou tak sledovat, co se děje všude ve světě. Okamžitě jim to vyhledá všechny možné informace. Hlásí to potřeby těla, takže jim to řekne, že by se měli najíst, dřív než opravdu dostanou hlad. Dokonce jim to sdělí, že jejich vlasy nejsou pořádně umyté nebo že jsou rozcuchané, a dokonce i to, že mají špinavou botu. Prostě všechno, na cokoliv si vzpomeneš. Dervézy sdělují Evropské radě naši polohu. Ty naše platí jen pro Olympos. Kdybychom se ocitli za hranicemi, což je v Olymposu pěšky nemožné, tak by to zezelenalo a oni nás za pár vteřin chytí. Ty to asi budeš mít jen na budovu pětadvacítky a pak na místa, která určí kapitán. Takže kdybys vylezl teď ven, tak to kapitánovi Vellon okamžitě napráská."

„Já to nechci!" vztekala jsem se a snažila se proužek strhnout. Bez úspěchu. Byl malý, úzký, přesto nerozbitný. „Kam bych asi tak šel? Jsem uprostřed moře a vůbec nevím, kde je skára. A co pak? Co bych dělal sám v Duvalském pohoří?"

Dvojčata chvíli sledovala můj záchvat vzteku. Pak ke mně Dismas přistoupil a lehce se dotkl mé dervézy.

„Je to úděl sklenařů. My už to ani nevnímáme," pokrčil rameny. „Tohle jim prostě nedochází, že nemáme kam jít. Možná se tak udusit za reteou, to je naše jediná možnost. Oni tu vládnou, tak si myslí, že znají všechny odpovědi. Kapitán tě má prostě pojištěného. Kdykoliv se může podívat, kde jsi. Neboj, Ilane. Zvykneš si."

Raději jsem se zklidnila. Stejně bych se z dervézy neosvobodila a možná bych ji i poničila. Pak by byl kapitán

zase vzteklý. Ani si neuvědomoval, jak bylo těžké poddat se pokaždé, když mi vysvětloval, že nějaké věci neovlivním.

„Takže vy se můžete pohybovat po celém městě?“

Dismas mě pobídl a já bratry následovala k širokému schodišti. Přestože bylo hladké a lesklé, jako ostatně vše v Olymposu, a zdaleka se nepodobalo opracovaným kamenným schodům ve sklenařských městech, byla to jedna z věcí, které jsem znala a která vedla obyčejně nahoru.

„Samozřejmě,“ kývali současně. „Po celém městě jsou rozmístěny prismarely, které kontrolujeme a případně vyměňujeme.“

„Jak? Co to je prismarel? A to děláte jenom vy dva? Po celém městě? K čemu všemu vlastně využíváte sklenit? A kde je? Nikde ho nevidím,“ chrlila jsem s obvyklou netrpělivostí.

Dismas roztáhl ruce a zatočil se. „Je všude kolem nás. Malé, titěrné částečky zabudované do jejich technologií. Bez sklenitu by například nevydržela ta jejich okna. Bez sklenitu by vlastně ani nestály ty jejich monstrózní pohybující se domy. Všechno v tomhle světě je spojené se sklenitem.“

Samozřejmě, došlo mi. Proto lidé z nížin potřebovali zvyšovat těžbu. Celý jejich svět byl vybudovaný na tom našem.

„Víš, jak funguje šedý sklenit?“

Ještě než jsem stačila říct ne, Dismas se rozhovořil, jako tomu bylo u každého sklenaře. Jakmile přišla řeč na sklenit, vše ostatní zmizelo a zůstal jen nerost a příběhy o něm. Oči mladého nahlížeče se rozšířily nadšením. Ivar jen stál opodál a obdivně svého bratra sledoval.

„Zapomeň na reteu,“ mávl nedočkavě rukou Dismas. „Tam se jedná o něco daleko složitějšího než o energii, proto je k tomu potřeba tolik lidí. My se staráme čistě o energii.“

Několika krátkými kroky zdolal schodiště a my se ocitli v dalším prostorném sále, na jehož druhé straně z mléčně zbarvené země rostla stěna. Už zdálky se nepatrně chvěla. Jakmile k ní Dismas přišel, pomalu se rozestoupila, jako by váhala, jestli nahlížeče vpustit dovnitř. Ráda bych se ho zeptala i na tuto záhadu. Ale Dismasova touha vyprávět se nezadržitelně rozhořela, takže bylo zcela nemožné ho zarazit.

Spolu s Ivarem jsme uháněli za ním do místnosti připomínající pracovnu mistra Agadona. Strohost byla ta tam a já ke své radosti rozeznávala obyčejné brusičské stoly a několik polizorů ležících na dřevěných plochách. Brusky byly menší, než jsem běžně vídala, a na stolech se leskly různě zpracované kusy šedého sklenitu.

„Tohle je naše království, Ilane," oznámil mi hrdě Dismas a Ivar opět přikyvoval. „Nevím, jestli jsi měl možnost prohlédnout si město, ale energie v něm funguje takhle." Nahlížečovy ruce se položily na dokonale vybroušený hranol velikosti mé hlavy. „Tohle je prismarel. Jsou jich tu desítky a jsou přesně rozmístěné po celém městě. Sami si je brousíme." Dismas pokračoval rychlou chůzí do další místnosti a pak další, mnohem temnější. Když jsme vstoupili, brnění na konečcích mých prstů i rtů opět zesílilo. Střed potemnělé místnosti tvořil kruh z hranolů o něco málo převyšující bratry.

„Tady to všechno začíná," ukázal Dismas na kruh. „Nedoporučoval bych ti přibližovat se ke kruhu a už vůbec ne vcházet dovnitř. To můžeme jenom my. Normálního člověka by to zabilo a možná by ani nebyl schopný vkročit do téhle místnosti. Do Prisu stejně nikdo nechodí. Ale tohle... tohle je naše svatyně! Celé téhle místnosti se říká prismatie. Kruh je prisma. Ten je nejdůležitější. Tahle

prisma je stará. Nevytvářeli jsme ji my s Ivarem. Byla tu, už když jsme převzali starost o olymposký Pris. Prisma musí být dokonalá. Stejně jako turnuly i prismarely musí stát od sebe v přesné vzdálenosti a musí být dokonale vybroušené. Když je chyba v malém prismarelu, tak se nic neděje. Kdyby byl ale jeden z těchto hranolů špatně vybroušený, tak je město bez energie. Jakmile sestavíš dokonalou prismu, po městě rozestavíš prismarely, které jsou od sebe v přesné vzdálenosti, energie z nich přeskakuje dál. Velikost prismy se odvíjí od velikosti města. Jsou prý dokonce i větší. Tahle je asi tak středně velká. V těchhle velkých prismarelech proudí energie a dál do města se dostává po těch malých, které vidíš na stolech. Většinou jsou umístěné na vyvýšených sloupech, aby nic v přenosu nepřekáželo. A pak stroje, domy a všechno ostatní si z nich odebírá energii. Když se jeden z těch velkých prismarelů porouchá, k čemuž dochází tak jednou za deset let, samozřejmě ho vyměníme. Jinak se spíš staráme o malé prismarely po městě. Chápeš, Ilane?“

„Takže je to trochu podobné jako se štíty a s turnuly,“ ujasňovala jsem si nahlas. Šedý sklenit jsem nikdy předtím neviděla. Byl čirý a špinavý zároveň.

Dismas neochotně pokrčil rameny. „Když se na to tak chceš dívat. Jenomže šedý sklenit nevytváří fereastru, turnuly na rozdíl od prismarelů brání jedovatým mrakům v přechodu, a hlavně… nic kolem nefunguje. Prisma naopak energii rozdává. Výměna velkých i malých prismarelů je jednoduchá, proto město nikdy bez energie nezůstane. Rozumíš? Prostě ho jenom vyndáš a nahradíš novým.“

Nechápala jsem vůbec nic. V hlavě se mi motaly prismarely s prismatií a prismou. Jednu věc jsem si ale dokonale

uvědomovala. Tihle dva měli velké štěstí, protože jejich práce byla jednoduchá a bezpečná. Ne jako ta u štítu, kde lidé umírali. Byla jsem ráda, že mě kapitán přidělil zrovna k ochotným, přátelským sklenařům. Po tolika měsících se mnou konečně někdo mluvil jako se sobě rovným a stejně tak jsem i já mohla odpovídat. A hlavně… ptát se. Měla jsem na srdci tolik otázek o sklenitu. Uvědomovala jsem si, že vědomosti mladých nahlížečů nebudou stejné jako ty Agadonovy. Ale byla jsem připravena ptát se na věci, na které mi nemohl odpovědět nikdo jiný než sklenař znalý sklenitu a schopný používat polizor. A stejně tak člověk, který vyrostl v ghettu obklopen tajemstvími, která sklenaři úzkostlivě chránili.

„Práce je takhle málo, ale vyrábíme prismarely pro raplery létající mimo dosah městského Prisu. Pak prismarely pro různá sídla v izolované zóně," pokračoval mladý nahlížeč.

„Jak vůbec ty létací stoje fungují?" divila jsem se.

„Myslíš raplery a hoppery? Hoppery jsou určené jen pro přepravu ve městě. Odebírají energii jako všechno ostatní z městských prismarelů. Když se pořádně podíváš, uvidíš, že létají v řadách nad sebou. Každý ze strojů má v sobě zabudovaný ukazatel úrovně nad zemí a ty jsou přesně bodově rozmístěny po budovách, takže se stroje nesrazí. Vellon to všechno kontroluje. Rapler je určený na dlouhé vzdálenosti. Když je ve městě, stejně jako všechno ostatní odebírá energii z městských prismarelů, ale když opustí město, musí čerpat z vlastního. Proto je navenek tak velký. Energie se ve stroji potřebuje trochu rozpínat. Takový prismarel má padesát tři margineí a může pracovat samostatně. Ty brousíme tady."

Dismas obcházel prismu a vysvětloval. Ruce mu vášnivě létaly nad hlavou a ústa nestačila chrlit slova. Držela jsem se těsně za ním, aby mi ani jediné neuniklo.

„A proč vám říkají nahlížeči?“

Mladý sklenař se náhle zastavil a otočil se ke mně. Jen tak tak se mi podařilo do něho nenarazit, jak mě svým nepředvídatelným pohybem zmátl.

„Když brousíš šedý sklenit, tak se ozývá zpěvem, jako je tomu u každého sklenitu,“ pokračoval s očima upřenýma na můj voal. „Až když začneš vyrábět prismarel, který je součástí ostatních, musíme nahlížet. Stejně tak když vstoupíš do prismy a chceš vědět, který z prismarelů je poškozený nebo který třeba jen dosluhuje. Sluch ti je k ničemu. Potřebuješ nahlížet. Malé prismarely mají čtyřicet dva margineí. Velké o dvacet víc. Ale to už je práce pro nás. Ke všemu se dostaneme, Ilane. Nechci, aby ti dneska praskla hlava.“

Byla jsem vděčná za nahlížečovu starostlivost, protože jsem z toho všeho sotva dýchala. Kruh z prismarelů opravdu vypadal majestátně, zvlášť když mě velké prismarely převyšovaly. Obcházela jsem prismu a chápala výraz prismatie. Tohle byla svatyně. Ne pro lidi z nížin, ale pro nás sklenaře.

VII

V sídle pětadvacítky se nacházelo příliš mnoho místností, nespočitatelné množství pater a nekonečných sálů, kde muži cvičili se zbraněmi. Nebylo těžké se zde ztratit. Ale dole, ve vstupním sále, stál vysoký listnatý strom. Přesně uprostřed těch lesklých stěn. Byl krásný, statný a zdravý, přesto chřadnul. Uvězněný na místě, kam nepatřil. Bez větru, který by se prohánět v jeho koruně, ptáků posedávajících na jeho větvích, země, do níž by zapustil kořeny. Stejně jako pro mě ani pro něho zde nebylo místo. Tohle byl asi důvod, proč jsem prvních pár dní u něho trávila nejvíc času, než jsem se osmělila opustit obrovský palatul a zamířit k Hranici slávy.

Stromy před sídlem pětadvacítky rostly vysoko a větve byly posazené dál, než jsem dosáhla. Přesto se mi podařilo na pár z nich vylézt. Zvlášť na kapitánův dub. Jeho kmen, kůra a různé výstupky byly pro mé ruce jako stvořené. Na nejnižší větvi jsem kolikrát posedávala a sledovala, co se děje pode mnou. Když se všech dvacet pět stromů ponořilo do tmy a lidé obdivující sídlo bojovníků odešli, potulovala jsem se po prázdném náměstí a představovala si, že jsem v zahradách jednoho ze sklenařských palatulů.

K mému překvapení bojovníci setrvávali v sídle i nadále. Vargas mi vysvětlil, že se muži většinou rychle rozprchnou. Tentokrát se jim ale nechtělo. Možná za to mohl můj příchod. Možná porážka na Otortenu nebo kapitánova prohra o vlastnictví mé osoby. Pravdou také bylo, že nikdo z nich pořádný domov neměl. Polovinu roku trávili za skárou, a tak bylo těžké vybudovat si rodinu.

Každé ráno mě jeden z mužů odvezl do Prisu, kde jsem polizorem neochotně ničila kusy čirého sklenitu, a každý večer mě jiný z nich zase vyzvedl. Alespoň na těch několik týdnů jsem si zase připadala jako v Amárii.

Olympoským nahlížečům bylo dvacet tři let a do nížin museli odejít v den svých sedmnáctých narozenin. Po celou dobu jen zajišťovali, aby sklenity ladily. Aby některý z nich nečerpal energii víc a nenarušil vše ostatní. Jak už to u dvojčat bývá, jejich schopnost ovládnout energii ve sklenitu byla nejvíc znatelná, když pracovali spolu. Svým způsobem byli výjimeční. Pocházeli z Rezil, kde zanechali matku a dvě mladší sestry. Otec už několik let nežil. Gala, ta starší, byla plodná. Ena pravděpodobně odešla pracovat do dolů před dvěma lety. Za celý ten čas, co se museli starat o energii v podmořském městě, nedostali od své rodiny žádné zprávy. Netušili, jestli žijí, jak se jim daří a jak moc strádají. Jediné zprávy přinášela pětadvacítka a ty se týkaly pouze Duvalského pohoří. O sklenaře uvězněné v jejich světě se nikdo nestaral. Nikoho nezajímalo, jak smutné jsou pro ně vzpomínky na milované tváře, které už nikdy neuvidí.

Nahlížeči žili dlouho. Nestrádali, nehladověli, nemrzli. Zde v nížinách byli jako Vellon, pouhou součástí velkého systému. Nosili dervézy a starali se o energii. Každý den poctivě podávali hlasu bez těla hlášení o své práci, jídlo